

νεογράφημα

Όταν γράφουν τα νιάτα

..... ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΥΛΗΣ

★ Αλέξης Αλεξίου ★ Ελένη Κόντα
★ Γεωργία Στεφανίδου ★ Βασίλης Τεμπερεκίδης

..... ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΟΜΑΔΑ

★ Νατάσα Αγραφιώτη (B 1) ★ Στρατής Αηδονίδης (B 1)
★ Άννα Αλεξίου (B 1) ★ Γιώργος Αντωνίου (A 1)
★ Φωτεινή Βλαχοπούλου (A 1) ★ Αγάπη Βλάχου (B 1)
★ Μαριάννα Γρατσία (A 1) ★ Κωνσταντίνος Δημογιάννης (A 1)
★ Μυρτώ Δημόκα (B 1) ★ Γιάννης Δημόπουλος (A 1)
★ Σοφία Ηλιάδου (B 1) ★ Κρίστα Ιεροπούλου (B 1)
★ Νάσια Κανταλάφι (B 1) ★ Άρης Καπελάνος (B 1)
★ Αναστασία Κασακόγια (Γ 1) ★ Νικόλας Κουγιανός (B 2)
★ Ίων Λαδόπουλος (B 2) ★ Ζένια Ματέλλα (B 2)
★ Ρένια Μολδοβάνη (B 2) ★ Στελίνα Μπουζοπούλου (B 2)
★ Βασιλική Μπούσιου (Γ 2) ★ Νίκος Όψιμος (B 2)
★ Ιφιγένεια Παναγιωτίδου (Γ 2) ★ Νικήτας Παπαδόπουλος (Γ 2)
★ Σταύρος Παπαδόπουλος (B 2) ★ Αναστασία Παπαθανασίου (B 2)
★ Στεφανί Πετρίδου (B 3) ★ Βίβιαν Πράττου (B 3)
★ Ελένη Σαρρή (B 3) ★ Νεφέλη Σκλαβούνου (Γ 3)
★ Άννα-Μαρία Υφαντή (B 3)

..... ΕΙΚΑΣΤΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ

★ Αποστολία Δεμερτζή ★ Θοδωρής Σπανός

ΠΕΡΙΕΧΜΕΝΑ

EDITORIAL ★ 01

ΣΧΟΛΙΚΗ ΖΩΗ: Εικονογράφημα

- ★ Αντρέι Ρουμπλιόφ: Ο γαλίνιος θεολόγος των χρωμάτων, Νατάσα Αγραφιώτη, Άννα Αλεξίου, Αγάπη Βλάχου ★ 03
- ★ Δομνίκος Θεοτοκόπουλος: Ο χειρόσοφος, ο γεφυροποιός των πολιτισμών, Μυρτώ Δημόκα, Σοφία Ηλιάδου, Ελένη Σαρρή ★ 04
- ★ Μαρκ Ρόθκο: Ο ουρανογράφος του τραγικού, Κρίστα Ιεροπούλου ★ 05
- ★ Κωνσταντίνος Ξενοπούλου: Ο άρχοντας εικονογράφος και ο άγγελός του, Νικόλας Κουγιανός, Ίων Λαδόπουλος, Ζένια Ματέλλα, Έκτωρ Μεντεσιδής, Ρένια Μολδοβάνη, Στελίνα Μπουζοπούλου, Αναστασία Παπαθανασίου ★ 06

ΕΦΗΒΙΚΕΣ ΕΥΑΙΣΘΗΣΙΕΣ

- ★ Πέσε μία, σήκω δύο!, Άννα-Μαρία Υφαντή ★ 07
- ★ Παραμύθι, Στεφανί Πετρίδου ★ 08
- ★ Δύο άνθρωποι με μία σκιά, Βίβιαν Πράττου ★ 08

ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ

- ★ Χριστουγεννιάτικες ανησυχίες, Φωτεινή Βλαχοπούλου ★ 09
- ★ Στον δρόμο της προσφυγιάς, Στεφανί Πετρίδου ★ 10
- ★ Ο εθελοντισμός, Στεφανί Πετρίδου ★ 10

ΜΙΚΡΟΓΡΑΦΗΜΑ

- ★ Πλνσιάζοντας τα Χριστούγεννα ★ 11

ΠΑΛΑΙΟΓΡΑΦΗΜΑ

- ★ «Όταν φωτίζεται το βλέμμα ενός παιδιού στο μάθημα...». Η κ. Αποστολία Δεμερτζή και η κ. Τίνα Πλατσά από τα μαθητικά θρανία στην καθηγητική έδρα, Στρατής Αηδονίδης, Νάσια Κανταλάφι, Νικόλας Κουγιανός, Νίκος Όψιμος, Σταύρος Παπαδόπουλος ★ 13

ΗΡΩΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΑ

- ★ Ο Τσέσλι Σουλενμπέργκερ και πέντε ακόμη προτάσεις, Βασιλική Μπούσιου, Ιφιγένεια Παναγιωτίδου ★ 15

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΕΣ ΠΕΡΙΕΡΓΕΙΕΣ

- ★ CERN & World Wide Web, Νικήτας Παπαδόπουλος ★ 17

ΠΡΩΤΟΛΕΙΑ

- ★ Η μυστηριώδης υπόθεση στο Hill Camp (β' μέρος), Στελίνα Μπουζοπούλου ★ 18

ΒΙΒΛΙΟ

- ★ «Η σπηλιά της γοργόνας» της Λίτσας Ψαραύτη, Μαριάννα Γρασιά ★ 20

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

- ★ Δουνκέρκη, Άρης Καπελάνος ★ 21

ΑΘΛΗΤΙΚΕΣ ΕΜΠΝΕΥΣΕΙΣ

- ★ Ο δρόμος της Εθνικής για το Μουντιάλ του 2018 αποδείχθηκε δύσβατος..., Γιώργος Αντωνίου, Γιάννης Δημόπουλος
- ★ Το μελλοντικό γήπεδο του Π.Α.Ο.Κ., Κωνσταντίνος Δημογιάννης ★ 22

NEOGRAPHIMA

- ★ La famille est..., Anastasie Kasakogia, Néféli Sklavanou ★ 23

Χριστουγεννιάτικες συνομιλίες

Κοντεύουν Χριστούγεννα· πολυαναμενόμενα για χίλιους διαφορετικούς λόγους από όλους μας, μικρούς και μεγάλους. Το άρωμά τους διατρέχει, με τον έναν ή τον άλλο τρόπο, ολόκληρο το δωδέκατο τεύχος του Νεογραφήματος. Για παράδειγμα, η «Σχολική Ζωή» είναι αφιερωμένη σε ένα Εικονογράφημα: μια συνομιλία μαθητών με το έργο τεσσάρων καλλιτεχνών, όλοι τους λίγο-πολύ... παράξενοι. Με μια παραξενιά, που παραδέχεται και μας την εκμυστηρεύεται ο ποιητής¹:

*Ήταν βέβαια πάντα λίγο παράξενος, έμενε στο διπλανό δωμάτιο,
όμως εκείνη τη νύχτα βγήκε στο δρόμο κρατώντας μια λάμπα
«Τι γυρεύεις;», του λέω. «Τη Θεοτόκο», μου λέει
—στην ακατάληπτη γλώσσα εκείνων που δίνουν νόημα σε μια εποχή.*

Μήπως, όμως, και η δική μας ζωή –όχι μόνο η σχολική– δεν είναι μια συνεχής, συνειδητή ή κι ασυναίσθητη, συνομιλία με τον μυστικό Λόγο των πραγμάτων, μια αδιάκοπη δίψα και προσδοκία αυτός ο Λόγος να φανερωθεί και να γεννηθεί στη ζωή μας με σάρκα και οστά; Χριστούγεννα, λοιπόν, και...

«ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν».

Τα κείμενα αυτού του τεύχους δείχνουν πως η αγάπη για τον άνθρωπο (τον κοντινό μας αλλά και τον κάθε άνθρωπο) υπάρχει και αποτελεί για όλους μας σημείο αναφοράς, αιτία ύπαρξης. Δείτε πώς οι μικροί μας φίλοι στο «Μικρογράφημα» δεν αρκούνται σε μια επιφανειακή αίσθηση ευωχίας των εορταστικών ημερών, πώς προχωρούν στη διατύπωση μιας, πιο ουσιαστικής, ανάγκης²:

*Να είμαστε μια οικογένεια και να στηρίζουμε τους άλλους ανθρώπους,
ειδικά αυτούς που έχουν μεγάλα προβλήματα.*

Ακούστε πώς συνοψίζονται οι ελπίδες ενός άρθρου για την απειλούμενη ειρήνη του κόσμου μας:

*Μακάρι τα Χριστούγεννα αυτά το «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς
εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία» να φέρει την ειρήνη του αγγελικού αυτού
ὕμνου στις καρδιές μας και σε όλο τον κόσμο.*

Διαβάστε την υπερρεαλιστική προσέγγιση της περιπέτειας των ανθρώπινων σχέσεων στα λόγια ενός παιδιού:

Θα πληγωθούμε, αλλά θα περιποιηθούμε τις πληγές μας.

Θα πληγώσουμε κάποιον συνάνθρωπό μας,
αλλά θα του ζητήσουμε να μας συγχωρέσει.

Θα πέσουμε, αλλά θα ξανασηκωθούμε.

Σκεφτείτε, αναρωτηθείτε κι αναζητήστε, ποιος είναι αυτός που...

Είναι διατεθειμένος να σε αγαπάει έτσι όπως είσαι και να σε σέβεται.

Είναι πρόθυμος να σου έχει πάντα έτοιμη μια αγκαλιά για να τρέξεις,
όταν δεν θα έχεις κανέναν άλλο.

Χριστούγεννα: η γιορτή του Ανθρώπου, η γιορτή των παιδιών. Μήπως γι' αυτό και τα παιδιά προσβλέπουν σε αυτά με καθαρότερα μάτια, μήπως γι' αυτό τα περιμένουν με ειλικρινέστερη ελπίδα; Ας ακούσουμε, φίλοι, τα παιδιά κι ας συνομολογήσουμε –εμείς οι μεγάλοι– μαζί με τον ποιητή³:

Πιστεύω στα δισταχτικά αδέξια βήματα των ταπεινών...

Καλά Χριστούγεννα σε όλους!

Νεογράφημα

¹ Ο Ευαγγελισμός, Τάσος Λειβαδίτης, από τη συλλογή «Ο αδελφός Ιησούς»

² Παράβαλε τους στίχους του Τάσου Λειβαδίτη από το ποίημα *Η γέννηση*, ό.π.:
Έν' άλλο βράδυ τον άκουσα να κλαίει δίπλα. Χτύπησα την πόρτα και μπάκα. Μου
είδε πάνω στο κομοδίνο ένα μικρό ξύλινο σταυρό. «Είδες, μου λέει, γεννήθηκε η
ευσπλαχνία.» Έσκυψα τότε το κεφάλι κι έκλαψα κι εγώ, γιατί θα περνούσαν αιώνες
και αιώνες και δε θα 'χαμε να πούμε τίποτα ωραιότερο απ' αυτό.

³ ό.π.

Εικονογράφημα

Ένα ιδιαίτερο αφιέρωμα, στην εικόνα και στους ανθρώπους που αφιέρωσαν τη ζωή τους σε αυτήν, φιλοξενείται στο δωδέκατο Νεογράφημα. Η εικόνα –είτε πρόκειται για εκκλησιαστική αιογραφία είτε για θρησκευτική ζωγραφική– αποτελεί έκφραση της πίστης όχι μόνο του καλλιτέχνη, αλλά και της κοινότητας που προσεύχεται στο εικονιζόμενο πρόσωπο. Ταυτόχρονα σε αυτήν αποτυπώνεται η εποχή και ο πολιτισμός που μέσα τους κυοφορήθηκε η εικόνα και πήρε την ιδιαίτερη κάθε φορά μορφή της. Στο πλαίσιο του μαθήματος των Θρησκευτικών και του νέου Προγράμματος Σπουδών, οι μαθητές της Β΄ τάξης ερεύνησαν την προσωπικότητα και το έργο τριών από τους μεγαλύτερους εικαστικούς δημιουργούς της παγκόσμιας πολιτιστικής κληρονομιάς. Επίσης, είχαν την ευκαιρία να παρακολουθήσουν από κοντά τη δημιουργία μιας εικόνας και να συνομιλήσουν με τον δημιουργό της. Στα παρακάτω κείμενα αποτυπώνονται σκέψεις των μαθητών μας, όπως γεννήθηκαν από αυτή τη γνωριμία και τη μελέτη τους στον γοητευτικό κόσμο των εικόνων και των εικονογράφων.

★ Αντρέι Ρουμπλιόφ: Ο γαλήνιος θεολόγος των χρωμάτων

της Νατάσας Αγραφιώτη (Β1),
της Άννας Αλεξίου (Β1)
και της Αγάπης Βλάχου (Β1)

Ο Αντρέι Ρουμπλιόφ είναι ο σπουδαιότερος Ρώσος αιογράφος και μια από τις πιο θρυλικές μορφές του παγκόσμιου καλλιτεχνικού στερεώματος. Γεννήθηκε το 1360 και έζησε στη Μόσχα. Ήταν μαθητής του ξακουστού αιογράφου Θεοφάνη του Έλληνα. Η διδασχία αυτή του Θεοφάνη στον Ρουμπλιόφ αποτελεί ίσως την κορυφαία στιγμή της πολιτιστικής οφειλής της Ρωσίας στο ελληνικό Βυζάντιο. Ελάχιστες πληροφορίες για τη ζωή του είναι γνωστές και αυτές προέρχονται από πολύ μεταγενέστερες πηγές. Ο Ρουμπλιόφ πέθανε στις 17 Οκτωβρίου του 1428 από πανώλη. Η Ρώσικη Εκκλησία τον ανακήρυξε άγιο το 1989 και η μνήμη του τιμάται στις 4 Ιουλίου.

Ο Ρουμπλιόφ έχει εικονογραφήσει πολλές εκκλησίες στο Κίεβο και τη Μόσχα, αλλά το πιο σημαντικό και γνωστό έργο του είναι η εικόνα της Αγίας Τριάδος. Η εικόνα της Αγίας Τριάδας έχει σαν θέμα της τη φιλοξενία του Αβραάμ, με τη διαφορά ότι τα πρόσωπα της Αγίας Τριάδας είναι τρεις άγγελοι. Όπως σε όλα τα έργα του έτσι και σε αυτό οι μορφές αποπνέουν μια γαλήνια ταπεινότητα και λεπτότητα, καθώς ο δημιουργός τα ζωγραφίζει με ήπια χρώματα και απαλές γραμμές, προσπαθώντας έτσι να αποδώσει κυρίως τον εσωτερικό πνευματικό τους κόσμο και όχι μόνο την εξωτερική τους εμφάνιση. Τα τρία Πρόσωπα κάθονται γύρω από ένα τραπέζι, κοιτάζοντας ο Πατέρας τον Υίο, ο Υίος το Άγιο Πνεύμα και το Άγιο Πνεύμα τον δίσκο που βρίσκεται στο τραπέζι και συμβολίζει τον κόσμο. Μέσα από αυτή τη διαδρομή των βλεμμάτων ο Ρουμπλιόφ δείχνει πως δεν υπάρχει μια κλειστή σχέση ανάμεσα στα Πρόσωπα της Αγίας Τριάδας, αλλά πως αυτά αγκαλιάζουν με το βλέμμα τους ολόκληρο τον κόσμο, σαν να αποτελεί αυτός προέκταση της αγαπτικής σχέσης που τα τρία Πρόσωπα της Αγίας Τριάδας έχουν μεταξύ τους. Στην εικόνα αυτή ο μεγάλος αιογράφος αποτυπώνει θεολογικές αλήθειες για τη σχέση της Αγίας Τριάδας και του κόσμου, με τον τρόπο και τον δρόμο της τέχνης: τον πιο απλό και, ταυτόχρονα, πιο εύστοχο.

★ Δομήνικος Θεοτοκόπουλος: Ο χειρόσοφος, ο γεφυροποιός των πολιτισμών

της Μυρτώς Δημόκα (Β1),
της Σοφίας Ηλιάδου (Β1)
και της Ελένης Σαρρή (Β3)

Ο Δομήνικος Θεοτοκόπουλος, ένας από τους κορυφαίους καλλιτέχνες στην ιστορία της Τέχνης, έζησε από το 1541 έως το 1614. Γεννήθηκε στον Χάνδακα, το σημερινό Ηράκλειο της Κρήτης. Όπως καταλαβαίνουμε και από το ισπανικό του προσωνύμιο «Ελ Γκρέκο», διατήρησε την ελληνική του ταυτότητα σε όλη τη διάρκεια της ζωής του. Διδάχθηκε, αρχικά, την αγιογραφία στην Κρήτη, όπου δημιούργησε τις πρώτες εικόνες, ακολουθώντας την αγιογραφική παράδοση και τεχνοτροπία της φημισμένης Κρητικής Σχολής. Στη βυζαντινή τεχνοτροπία είναι χαρακτηριστική η απόδοση της ενότητας γης και ουρανού, αισθητού και υπεραισθητού, με μια τέχνη αντιρεαλιστική. Αλλά, στα χρόνια του Δομήνικου, η βυζαντινή παράδοση αμφισβητείται και ο κόσμος συγκλονίζεται από τον ανθρωπισμό και την ενδοκοσμικότητα της Αναγέννησης. Το 1566 ανεβαίνει στη Βενετία και μαθητεύει στη σχολή του Τισιανού και του Τιντορέτο. Ο Γκρέκο πήγε στη Βενετία όταν ήταν 25 χρονών, κι ένωσε να συμπλέκονται μέσα του δυο ισχυρά ρεύματα πολιτισμού και ήθους: του βυζαντινού και του αναγεννησιακού.

Αποφάσισε να μετακομίσει από την Ιταλία στη Μαδρίτη το 1580, όπου τότε βασιλεύε ο Φίλιππος Β΄, ο οποίος προστάτευε και βοηθούσε τους καλλιτέχνες. Στην αυλή του Φιλίππου δούλεψε πολλά χρόνια. Η τέχνη του δεν έμοιαζε με την τέχνη των άλλων αυλικών ζωγράφων. Ήταν πρωτοπόρος στην τέχνη του, γι' αυτό και θεωρείται σήμερα πρόδρομος της μοντέρνας τέχνης. Τότε όμως, οι άλλοι ζωγράφοι δεν είδαν με καλό μάτι τον νέο συνάδελφό τους και προσπάθησαν να τον διώξουν. Έτσι, σε λίγο χρόνο ο Γκρέκο αναγκάστηκε να εγκαταλείψει την αυλή. Στη Μαδρίτη έκανε πολλές προσωπογραφίες διάσημων ανθρώπων και μετά από πολλά χρόνια μετακόμισε στο Τολέδο, όπου συνέχισε να δημιουργεί τα εξαιρετικά θρησκευτικά του έργα, τις τοπιογραφίες και τις προσωπογραφίες του, μέχρι τον θάνατό του.

Στη ζωγραφική του ξεχωρίζουν τα μακριά σώματα και τα λεπτά εκφραστικά χέρια. Για πολλά χρόνια οι τεχνοκριτικοί πίστευαν πως αυτή η επιμήκυνση οφείλονταν σε κάποιο πρόβλημα που είχε με τα μάτια του. Όταν συγκρίναμε δύο πίνακές του, το πρώτο πράγμα που παρατηρήσαμε ήταν η ιδιαίτερη αντίθεση μεταξύ των χρωμάτων και ο σχεδιασμός των χεριών. Η «γλώσσα των χεριών» είναι όντως κάτι που ξεχωρίζει στα έργα του. Παρόλο που σε έναν πίνακα τα χέρια, σε σχέση με το πρόσωπο, είναι ίσως ασήμαντα, στην τέχνη του Ελ Γκρέκο είναι πολύ δυνατά και ιδιαίτερα, και δημιουργούν έντονα συναισθήματα. Μπορεί κάποιος να πει ότι μιλούν! Ο Ελ Γκρέκο, ο μεγάλος αυτός ζωγράφος της Αναγέννησης, ήρθε για να μπολιάσει με την πνευματικότητα της ορθόδοξης ελληνικής παράδοσης τη θρησκευτική τέχνη της Δύσης και να δημιουργήσει έργα που φιλοξενούν και συναρμολογούν το ανθρωπινό μεγαλείο με το ουράνιο φως.

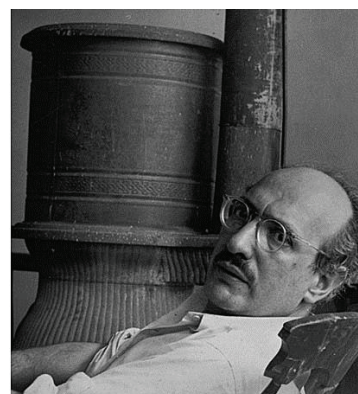

★ Μαρκ Ρόθκο: Ο ουρανογράφος του τραγικού

της Κρίστας Ιεροπούλου (B1)

There are some artists who want to tell all, but I feel it is more shrewed to tell little.
Mark Rothko, 1958

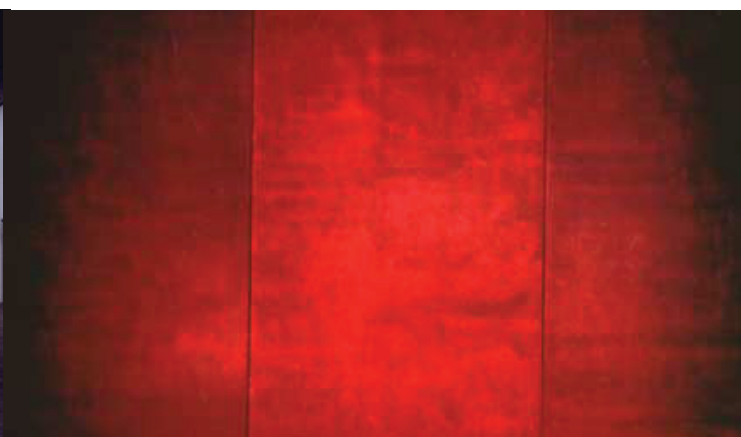
Μελετώντας για τον Μαρκ Ρόθκο, διάβασα για μια συλλογή 14 πινάκων που είχε ζωγραφίσει για ένα μικρό οκταγωνικό παρεκκλήσι στο St. Thomas University, στο Χιούστον του Τέξας, αφιερωμένο σε όλα τα δόγματα. (Θανάσης Νευροκοπλής, Η ουρανογραφία του τραγικού Mark Rothko, περιοδικό Αναλόγιο 2/2002). Αυτοί οι πελώριοι μωβ πίνακες μού κίνησαν το ενδιαφέρον και τους έψαξα λίγο περισσότερο στο διαδίκτυο (<http://www.theartstory.org>). Ο Ρόθκο είχε δηλώσει ότι με τους πίνακες αυτούς θέλει να προκαλέσει την ίδια ένταση που του προκάλεσε, αντικρίζοντας την ψηφιδωτή παράσταση του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου, το κενό ανάμεσα στον αρχάγγελο Γαβριήλ και την Παναγία. Έμαθα λοιπόν (Sheldon Nodelman, The Rothko Chapel Paintings: Origins, Structure, Meaning) πως, όποιος τους αντικρίζει, «γίνεται μέλος ενός κοσμολογικού δράματος»: τον πιάνουν, με απλά λόγια, τα κλάματα. Οι ειδικοί λένε πως αυτό συμβαίνει, λόγω της αντίθεσης που δημιουργείται ανάμεσα στα μωσαϊκά και στους «άκαμπτους» μαύρους-μωβ πίνακες. Ο ίδιος θεωρεί πως οι άνθρωποι που κλαίνε μπροστά στους πίνακές του, έχουν το ίδιο θρησκευτικό βίωμα που είχε ο ίδιος, όταν τους ζωγράφιζε (E.Lucie-Smith, Lives of the great twentieth century artists).

Ο Ρόθκο αποτραβιέται στην ανεικονική ζωγραφική, εγκλωβίζοντας στους πίνακές του την απόλυτη βία που έχει καταβάλει την ψυχή του κόσμου. Οι μονόχρωμοι πίνακές του, έχουν ως στόχο «να εκφράσουν την τραγωδία, την καταστροφή και την έκσταση», όπως γράφει και ο ίδιος (E.Lucie-Smith, Lives of the great twentieth century artists). Αυτή η απόλυτη μονοχρωμία θεωρείται από πολλούς ως «μεταφορά για τη μη αντιπροσωπευτική απολυτότητα του θεϊκού» (Sheldon Nodelman, The Rothko Chapel Paintings: Origins, Structure, Meaning), εισάγοντας έτσι την αμφισβήτηση για τα πάντα, γεγονός που προκαλεί έντονα συναισθήματα.

Ο Ρόθκο αποφασίζει να ζωγραφίζει με αυτόν τον ιδιαίτερο τρόπο του αφηρημένου εξπρεσιονισμού, όταν –κάνοντας ένα ταξίδι, λίγο μετά τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, στην Ευρώπη– είδε ανθρώπους να προσκυνάνε έναν ετοιμοθάνατο άνθρωπο πάνω στον σταυρό θρηνώντας για αυτόν και, την ίδια στιγμή, να έχουν στείλει κάποιους άλλους ανθρώπους (ενν. τους Εβραίους) για ομαδική εξόντωση στα κρεματόρια. Έκτοτε αποφασίζει οι πίνακές του «να διαλύουν τη συνηθισμένη ταυτότητα των πραγμάτων και να ανατρέπουν τους περιορισμένους συσχετισμούς με τους οποίους, η κοινωνία μας “αποτελειώνει” κάθε όψη του περιγύρου μας» (Mark Rothko, The Romantics were Prompted, περιοδικό Possibilities I).

Δεν θα διαφωνήσω... Άλλωστε, όσο παρατηρούσα τους πίνακές του, διαπίστωνα ότι είναι ανοικτοί στην προσωπική ερμηνεία. Δεν σου επιβάλλουν κάποιο νόημα· σε αφήνουν να το ανακαλύψεις μόνος σου, ανακαλύπτοντας έτσι τον εαυτό σου.

Κωνσταντίνος Ξενόπουλος: Ο άρχοντας εικονογράφος και ο άγγελός του

του Νικόλα Κουγιανού (B2),
του Ίωνα Λαδόπουλου (B2),
της Ζένιας Ματέλλα (B2),
του Έκτορα Μεντεσίδη (B2),
της Ρένιας Μολδοβάνη (B2),
της Στελίνιας Μπουζοπούλου (B2),
και της Αναστασίας Παπαθανασίου (B2)

Ο Άρχοντας Αγιογράφος του Πατριαρχείου Αλεξανδρείας, Κωνσταντίνος Ξενόπουλος, γεννήθηκε το 1959 στο Στριμωνικό Σερρών. Έχασε νωρίς τη μητέρα του, με αποτέλεσμα τα παιδικά του χρόνια να τα περάσει σε ορφανοτροφείο. Δεκατεσσάρων χρονών μετέβη στο Άγιον Όρος, για να φοιτήσει στην Αθωνιάδα Εκκλησιαστική Ακαδημία. Εκεί βρήκε μια δεύτερη οικογένεια αλλά και μια δυνατή πηγή γνώσης και δύναμης που τον συντροφεύει έως σήμερα στη ζωή του. Με δασκάλους τον Ιωάννη Βράνο και τον π. Δαμασκηνό Ροδάκη, εντρύφησε από τα μαθητικά του χρόνια στη βυζαντινή αγιογραφία, μελετώντας το σπουδαίο έργο του Πανσέλλνου και του Θεοφάνη του Κρητός.

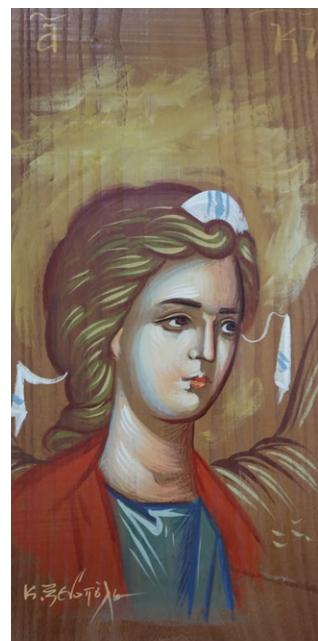
Μετουσιώνοντας τις δυσκολίες της ζωής σε λαχτάρα για δημιουργία, έφυγε από το Περιβόλι της Παναγίας με τις βαλίτσες του γεμάτες εμπειρίες και γνώσεις, θέλοντας να τις μεταδώσει σε όλο τον κόσμο. Δίδασξε –και συνεχίζει να διδάσκει– τη βυζαντινή αγιογραφία, με ζήλο και μεταδοτικότητα, σε σεμινάρια από την Αργεντινή έως τη Γαλλία, όπου έχει ιστορήσει με το πινέλο του πλήθος ναών και μοναστηριών. Σήμερα διευθύνει την Καρσιπιάδα Σχολή Βυζαντινής Αγιογραφίας στην Κατερίνη, ενώ παράλληλα διδάσκει στη Θεολογική Σχολή του Α.Π.Θ. και στο Μουσικό Γυμνάσιο Πιερίας. Έχει δημοσιεύσει πέντε βιβλία. Για το έργο του έχει τιμηθεί και βραβευτεί πολλές φορές. Τον Μάιο του 2016, βραβεύτηκε από την UNESCO για την προσφορά του στην τέχνη.

Κάθε άγιος και κάθε αγία, όπως και οι σκηνές από τη ζωή του Χριστού και του Χριστιανισμού, ζωγραφίζονται με συγκεκριμένους ζωγραφικούς κανόνες. Αυτό δε σημαίνει, όμως, ότι από τις αγιογραφίες δεν μπορεί να ξεχωρίσει κανείς το ιδιαίτερο και προσωπικό ύφος του κάθε αγιογράφου.

Αυτό μας απέδειξε ο κύριος Κωνσταντίνος Ξενόπουλος, ο αγιογράφος που επισκέφτηκε το Σχολείο μας, για να μας παρουσιάσει την τέχνη του. Μας ζωγράφισε την εικόνα ενός αγγέλου, ενώ –όσο ζωγράφιζε– απαντούσε σε ερωτήσεις μας. Μας άνοιξε την καρδιά του και μας διηγήθηκε τις εμπειρίες του στην Αθωνιάδα Ακαδημία του Αγίου Όρους, όπου έμαθε να ζωγραφίζει. Ακόμη μας φανέρωσε όλα τα μυστικά μιας επιτυχημένης αγιογραφίας. Μας εντυπωσίασαν οι τεχνικές και οι αναμίξεις των χρωμάτων που χρησιμοποιήθηκαν. Συγκεκρι-

μένα, μας έδειξε την τεχνική της αυγοτέμπερας αλλά και το πώς οι αγιογραφίες ψεκάζονται στο τέλος με ένα ειδικό σπρέι βερνικιού, ώστε να διατηρούνται στον χρόνο. Η αυγοτέμπερα δημιουργείται από κρόκο αυγού ανακατεμένο με ξύδι και μέσα σε αυτό το μείγμα προστίθεται η σκόνη του χρώματος, για να γίνει υγρό. Οι εικόνες ζωγραφίζονται είτε σε ξύλο, και τότε λέγονται φορητές, είτε επάνω στον τοίχο με την τεχνική της νωπογραφίας ή της ξηρογραφίας, και τότε ονομάζονται τοιχογραφίες.

Όταν ο καλλιτέχνης τελείωσε την αγιογραφία, αποκαλύφθηκε ένα εξαιρετικό δημιούργημα! Ήταν ένας υπέροχος άγγελος, ένα θέμα που, όπως μας είπε ο ίδιος ο αγιογράφος, μας ταιριάζει καθώς είμαστε αγγελοῦδια! Η εικόνα του αγγέλου με τα μακριά καστανά μαλλιά, τα κόκκινα ρούχα κι ένα μεγάλο φωτισμένο, ζωντανέψο μπροστά στα μάτια μας. Στην αρχή, είχε ξεκινήσει να ζωγραφίζει τον άγγελο με σκούρα χρώματα, αλλά στο τέλος βγήκε ένα πολύ όμορφο και φωτεινό αποτέλεσμα. Με διάφορες τεχνικές και αποχρώσεις, η σκουρόχρωμη εικόνα σταδιακά μετατράπηκε σε ανοιχτόχρωμη και χαρούμενη. Την εικόνα του αγγέλου ο κύριος Ξενόπουλος την χάρισε στο Σχολείο μας. Καταλάβαμε πως η αγιογραφία είναι ένας διαφορετικός τρόπος έκφρασης συναισθημάτων σε πίνακα. Αυτό, όμως, που θα μείνει για πάντα το μυαλό μας, είναι η ευκολία με την οποία ο κύριος Ξενόπουλος ζωγράφιζε και συγχρόνως απαντούσε στις ερωτήσεις μας. Ήταν τόσο ανέμελος, όταν έφτιαχνε αυτόν τον άγγελο πάνω στο ξύλο!

Όλα τα παιδιά γνωρίσαμε τον τρόπο με τον οποίο δημιουργούνται οι αγιογραφίες, καθώς και τον χρόνο και την υπομονή που χρειάζεται. Από αυτή την εμπειρία μάθαμε ότι, αν κανείς προσπαθεί να καταφέρει τους στόχους του και ποτέ δεν το βάζει κάτω, η προσπάθειά του θα ανταμειφθεί αργά ή γρήγορα. Τέλος συνειδητοποιήσαμε, ότι το ταλέντο δεν αρκεί για να κάνεις πράξη τις εμπνεύσεις και τα όνειρά σου. Πρέπει να χρησιμοποιείς και το πάθος, ότι πράττεις, δηλαδή, να το πράττεις με την καρδιά σου!

★ Πέσε μία, σήκω δύο!

της Άννας-Μαρίας Υφαντή (Β3)

Η ζωή είναι περίεργη, ίσως δύσκολη.
Μας κρύβει δυσκολίες.
Όσο κι αν προσπαθούμε να τις αποφύγουμε,
δεν μπορούμε, πρέπει να τις αντιμετωπίσουμε.
Λάθη θα κάνουμε,
αλλά θα ξαναπροσπαθήσουμε.
Θα πληγωθούμε,
αλλά θα περιποιηθούμε τις πληγές μας.
Θα πληγώσουμε κάποιον συνάνθρωπό μας,
αλλά θα του ζητήσουμε να μας συγχωρέσει.
Θα πέσουμε,
αλλά θα ξανασκωθούμε.
Μην αφήνεις τις αποτυχίες να σε νικήσουν.
Σήκω και πάλεψε.
Θα κάνεις λάθη
και από τα λάθη σου θα μάθεις.
Θα πέσεις, είναι φυσικό.
Αλλά θα ξανασκωθείς.
Γιατί είσαι άνθρωπος ελεύθερος,
άνθρωπος αγωνιστής.

★ Δύο άνθρωποι με μία σκιά

της Βίβιαν Πράττου (Β3)

Ένα τέλος, μια αρχή. Γεννιόμαστε και πεθαίνουμε. Ένας βαρετός μοναχικός κύκλος. Πώς μπορούμε να τον κάνουμε να μην είναι βαρετός; Αν βάζουμε λίγο χρώμα στη μονότονη καθημερινότητα. Αυτό καλούνται να κάνουν οι άλλοι για εμάς και εμείς για αυτούς. Να γεμίσουμε τη ζωή μας με κάτι διαφορετικό.

Ξεκινάει όταν είμαστε μικροί.

Και να που μεγαλώνεις και έρχεται η μέρα που πας στο σχολείο και παντού βλέπεις παιδιά. Είσαι μικρός και δεν καταλαβαίνεις· νομίζεις ότι όλα είναι ένα παιχνίδι.

Το πρώτο παιδί που θα έρθει να σου μιλήσει, ενώ κάθεσαι σε ένα κρύν καναπέ βλέποντας τα άλλα παιδιά να παίζουν και περιμένεις με ανυπομονησία τη μαμά σου να έρθει, εκείνο το πρώτο παιδί που θα σου κάνει παρέα θα είναι ο πρώτος σου φίλος.

Σιγά σιγά γίνεστε φίλοι. Δίνει χαρά στις μοναχικές σου ώρες. Μαθαίνει να ζει τη ζωή του έχοντας και εσένα δίπλα του. Μεγαλώνετε μαζί και είναι πλέον ο άνθρωπος στον οποίο θα καταφύγεις –όταν όλοι πιστεύεις πως είναι εναντίον σου– είναι «ο φίλος σου».

Όταν μεγαλώνεις και κάνεις πιο πολλούς φίλους, αρχίζεις να μπερδεύεσαι. Όσους αποκαλείς «φίλους σου», δεν σημαίνει ότι και σί' αλήθεια είναι.

Μαθαίνεις να κρίνεις τους φίλους. Όσοι είναι «φίλοι σου», μπορεί στην πραγματικότητα να μην είναι. Μπορεί να σε κάνουν να νομίζεις ότι είναι φίλοι σου, ενώ πίσω από την πλάτη σου μιλούν άσχημα για σένα, σε σχολιάζουν αρνητικά και προσπαθούν να πατήσουν πάνω σου για να πάνε κάπου ψηλότερα.

Κάθε φορά που αποκαλείς κάποιον «φίλο σου» να σκέφτεσαι πριν: Αξίζει να βρίσκεται κοντά σου; Σε αγαπάει έτσι ακριβώς όπως είσαι; Θέλει να είναι κοντά σου, χωρίς να προσπαθεί να σε αλλάξει; Χωρίς να σε σχολιάζει και να προσπαθεί να σε κάνει ίδιο με τον χαρακτήρα του, για να ταιριάζετε περισσότερο; Όταν θεωρείς κάποιον φίλο σου, σημαίνει ότι είναι διατεθειμένος να σε αγαπάει έτσι όπως είσαι και να σε σέβεται. Είναι πρόθυμος να σου έχει πάντα έτοιμη μια αγκαλιά, για να τρέξεις όταν δεν θα έχεις κανέναν άλλο. «Φίλος» είναι αυτός που όχι μόνο θα χαιρέτα με τη χαρά σου, αλλά θα στενοχωριέται με τη λύπη σου, θα θυμώνει με τον θυμό σου και θα καμαρώνει με τις επιτυχίες σου.

Μα πόσοι τέτοιοι άνθρωποι μπορεί να υπάρχουν; Λίγοι, πολύ λίγοι, γι' αυτό πρέπει να προσέχεις. Πόσους φίλους έχεις; Μόλις απαντήσεις «πάνω από δέκα», κάπου έχεις κάνει λάθος. Αν απαντήσεις «λίγους», είσαι σε καλό δρόμο. Σίγουρα έχεις πολλούς γνωστούς, όμως, έχει μεγάλη διαφορά ο γνωστός από τον φίλο.

Το μόνο σίγουρο είναι ότι εκείνο το πρώτο παιδί που ήρθε και σου μίλησε εκείνη την μέρα στον παιδικό σταθμό είναι φίλος σου. Σε σέβεται και σε αγαπάει για αυτό που είσαι. Γιατί μεγάλωσε μαζί σου. Αυτός είναι ο φίλος σου, γιατί μεγάλωσατε βλέποντας τους δύο ανθρώπους με τη σκιά ενός.

Όταν συνεχίζεις να κάνεις παρέα με αυτό το παιδί, νιώθεις ολοκληρωμένος. Νιώθεις νικητής σε έναν κόσμο γεμάτο διαγωνιζόμενους.

Πιστέψτε με, μόλις βρείτε τον φίλο που θα βλέπει τη σκιά σας ως δική του σκιά, τότε πλέον η ζωή σας θα έχει αποκτήσει νόημα.

★ Παραμύθι

της Στεφανί Πετρίδου (Β3)

Έκλεισε τα γαλανά ματάκια του. Η απόμακρη και σκοτεινή πόλη άλλαξε όψη. Οι πολυκατοικίες μετατράπηκαν σε ψηλά δέντρα, οι δρόμοι έγιναν ρυάκια και ποταμάκια με κρυστάλλινα νερά και, τέλος, τα αμάξια και οι μηχανές εξαφανίστηκαν αφήνοντας πίσω τους λουλούδια, άνθη και μικρά ζωάκια.

Με μια ματιά ο κόσμος έγινε διαφορετικός. Έσφιξε το μικρό στολίδι στη χούφτα του. Προχώρησε ένα βήμα· θα έβαζε τη δικιά του πινελιά. Θα στόλιζε την πόλη με ένα και μόνο στολιδάκι, ένα ξεχωριστό στολίδι. Το οποίο θα γυάλιζε, όταν θα το χτυπούσε ο ήλιος και θα τραγουδούσε μαζί με τον αέρα για τα παλιά χρόνια, τότε που οι άνθρωποι συζούσαν με τη Φύση.

Άπλωσε το χεράκι του. Το στολίδι ήταν πια παλιό, γδαρμένο και η γυαλάδα του είχε φύγει, όμως με λίγη φαντασία γινόταν μια μικρή πύλη, που σε οδηγούσε μακριά. Μακριά από την καθημερινότητα και τους ρυθμούς, από τους ανέκφραστους περαστικούς, από εκείνους που ήξεραν «τι θα πει κέρδος» καλύτερα από κάθε άλλη λέξη...

Πήγε να το κρεμάσει, μόνο που ένα χέρι τού στάθηκε εμπόδιο. Του άρπαξε το στολίδι και το έσπασε στα δύο. Του κάλυψε τα μάτια και από εκείνη την ημέρα το παιδί έμαθε να περπατάει στα τυφλά, εκεί που τους οδηγούσαν, εκεί που ήταν το καθήκον τους, εκεί που πήγαιναν όλοι. Όποτε ήθελαν, του άνοιγαν τα μάτια και όποτε ήθελαν τον έβαζαν να κοιμάται στο σκοτάδι.

Αυτή ήταν η μόνη τους διαφορά από τις μαριονέτες, οι οποίες πάντα έμεναν με τα μάτια ανοιχτά βλέποντας τις αδικίες και αντικρίζοντας την αλήθεια.

★ Χριστουγεννιάτικες ανησυχίες

της Φωτεινής Βλαχοπούλου (Α 1)

Νοέμβριος
2017.

Πλσιάζουν τα
Χριστούγεννα.

Μια γιορτή γεμάτη χαρά,
όνειρα και ελπίδες
–κυρίως για μας, τα παιδιά.
Γύρω μας τα προβλήματα πολλά.
Οικονομική κρίση,
ανεργία, πόλεμοι.

Πόλεμοι στη Συρία και αλλού,
που απειλούν όχι μόνο να
επηρεάσουν τη Βαλκανική μας γειτονιά
αλλά και να γίνουν παγκόσμιοι.

Η Βόρεια Κορέα
απειλεί την Αμερική και τους συμμάχους της.
Η Αμερική αντεπιτίθεται,
ευτυχώς –προς το παρόν– μόνο λεκτικά.

Πυρηνικές δοκιμές
από την πλευρά της Βόρειας Κορέας,
με ό,τι αυτό συνεπάγεται για το περιβάλλον,
χρήση υπερσύγχρονων όπλων από την Αμερική.
Και πίσω από τις απειλές δύο ακραίοι ηγέτες:
ο δικτάτορας Κιμ Γιόνγκ Ουν
και ο πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών
Ντόναλντ Τράμπ.

Και οι δύο εγωιστές και υπερόπτες.

Ο πρώτος, σύμφωνα με τα ειδησεογραφικά πρακτορεία,
«λατρεύεται» από τους πολίτες της χώρας του.
Αναρωτιέμαι, βέβαια, αν μπορούν να κάνουν και κάτι άλλο...

Ο δεύτερος –παρά τις αντιδράσεις στο πρόσωπό του–
είναι ο εκλεγμένος πρόεδρος της χώρας του.
Πολλές φορές νομίζω ότι κάτι τρελό συμβαίνει στον κόσμο...
Πώς εμπιστευόμαστε το μέλλον μας σε τέτοιους ανθρώπους;

Δεν θα αναζητήσω λύσεις
σε θεωρίες συνωμοσίας του τύπου «μας ψεκάζουν» κ.ά.,
αλλά θα πω αυτό που σκέφτομαι:

μάλλον μας κυβερνούν αυτοί που μας αξίζουν.

Ή Βαριόμαστε τόσο πολύ να ξεβουλευτούμε και να δράσουμε,
που αφήνουμε με την αδιαφορία μας τους άλλους να αποφασίζουν για μας.
Θα μου πείτε: «τι μπορούμε να κάνουμε εμείς, αφού είμαστε παιδιά;».

Όμως σε όλους τους πολέμους
τα παιδιά είναι αυτά που υποφέρουν περισσότερο.

Γι' αυτό ας προσπαθήσουμε μέσα από την παιδεία που θα πάρουμε
–και δεν εννοώ μόνο τις γνώσεις, αλλά κυρίως τις αξίες και τα ιδανικά–
να κάνουμε τον κόσμο καλύτερο, για να έχουμε όλοι ένα καλύτερο παρόν
αλλά και προσδοκίες για ένα καλύτερο μέλλον.

Μακάρι τα φετινά Χριστούγεννα

το «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία»
να φέρει την ειρήνη του αγγελικού αυτού ὕμνου στις καρδιές μας και σε όλο τον κόσμο.

★ Στον δρόμο της προσφυγιάς

της Στεφανί Πετρίδου (Β3)

Οι λόγοι που γεννούν το φαινόμενο της προσφυγιάς είναι ποικίλοι και εξαρτώνται από τις συνθήκες που επικρατούν σε κάθε τόπο. Η εξαναγκαστική μετανάστευση, η προσφυγιά, προκαλεί φόβο, θυμό, ανασφάλεια και αβεβαιότητα για το αύριο.

Οι αιτίες της προσφυγιάς μπορεί να αφορούν οικονομικά ή φυσικά φαινόμενα ή συγκρούσεις μεταξύ διαφόρων χωρών. Συγκεκριμένα, η προσφυγιά δημιουργείται σε τόπους που μαστίζονται από φτώχεια, σε χώρες με αρνητικές περιβαλλοντικές συνθήκες και σε χώρες με πολέμους.

Οι κάτοικοι των χωρών υποδοχής οφείλουν να δέχονται τους πρόσφυγες και να τους παρέχουν ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, στέγη και ασφαλιστική κάλυψη. Επιπλέον, έχουν χρέος να τους αντιμετωπίζουν ως ίσους και να μην κάνουν διακρίσεις εις βάρος τους.

Συνοψίζοντας, τα οικονομικά και περιβαλλοντικά προβλήματα, καθώς και οι πόλεμοι δημιουργούν ποτάμια ανθρώπων, τα οποία κυλούν απεγνωσμένα προς κάθε κατεύθυνση για να επιβιώσουν. Οι χώρες υποδοχής, λοιπόν, οφείλουν να τους δεχτούν και να τους χαρίσουν όση ανθρωπιά υπάρχει μέσα τους.

★ Ο εθελοντισμός

της Στεφανί Πετρίδου (Β3)

Ο εθελοντισμός είναι η ανιδιοτελής προσφορά στο κοινωνικό σύνολο, που έρχεται ως απάντηση στον ατομικισμό και την αδιαφορία απέναντι στον πόνο ενός συνανθρώπου. Ο εθελοντισμός είναι περισσότερο αναγκαίος στην εποχή μας εξαιτίας της οικονομικής κρίσης, της μετανάστευσης και των περιβαλλοντικών προβλημάτων.

Όσον αφορά τη δράση που σχετίζεται με το περιβάλλον, πολλοί είναι οι πολίτες που προσφέρουν στην πυροπροστασία, στην αναδάσωση και στην περιποίηση αδέσποτων ζώων, καθώς έχουν αναπτυγμένη οικολογική συνείδηση. Με τον εθελοντισμό ενδυναμώνονται οι κοινωνικοί δεσμοί. Άνθρωποι και ζώα σώζονται και προστατεύονται, ενώ οι εθελοντές αντιμετωπίζονται ψυχικά, καθώς νιώθουν ικανοποίηση από την προσφορά τους.

Ο εθελοντισμός, λοιπόν, είναι πολλαπλά σημαντικός, αν αναλογιστεί κανείς σε πόσους τομείς και σε πόσα ζητήματα μπορεί η εθελοντική προσφορά να έχει θετικό αποτέλεσμα. Σήμερα αναγνωρίζεται, πλέον, ο εθελοντισμός ως απαραίτητος για τη λύση πολλών προβλημάτων.

★ Πλησιάζοντας τα Χριστούγεννα

Λίγες μέρες μάς χωρίζουν από τη μεγάλη γιορτή των Χριστουγέννων. Οι μαθητές και οι μαθήτριες του Ρητορικού Ομίλου της ΣΤ' Δημοτικού του Αρσακείου Δημοτικού Σχολείου Θεσσαλονίκης κλήθηκαν στο μάθημα του Αυθόρμητου Λόγου να παρουσιάσουν τις επιθυμίες και τις ελπίδες τους για τα Χριστούγεννα. Ας τους δώσουμε τον λόγο, για να μας μεταφέρουν, με τα αποσπάσματα των ομιλιών τους που θα διαβάσετε, στον κόσμο των δικών τους –απλών και ειλικρινών– ονείρων.

«Τα Χριστούγεννα περιμένουμε όλοι τα δέντρα, τα λαμπάκια και τα δώρα... Ελπίζω να μη λυπηθούν τα παιδιά που δεν είναι καλά και δε θα τους φέρει ο Άγιος Βασίλης δώρα και εύχομαι όλοι οι φτωχοί άνθρωποι να γιορτάσουν ευτυχισμένα Χριστούγεννα!»

Στάθης Κλώνος

«Τα Χριστούγεννα είναι η αγαπημένη μου γιορτή, γιατί –εκτός των άλλων– γιορτάζει και ο μπαμπάς μου. Μαζευόμαστε στο σπίτι μας όλη η οικογένεια, αλλάζουμε δώρα και ευχόμαστε στον μπαμπά μου «χρόνια πολλά!».

Περνάω πολύ χρόνο με την οικογένειά μου τα Χριστούγεννα...»

Ελισάβετ Μακρή

«Τα Χριστούγεννα ανάβουμε το τζάκι, στολίζουμε το έλατο, τρώμε γαλοπούλα, μελομακάρονα και κουραμπιέδες... Τα Χριστούγεννα νιώθω μεγάλη οικογενειακή θαλπωρή.»

Βασίλης Μέρτζιος

«Τα Χριστούγεννα είναι γιορτή αγάπης, φιλίας και φροντίδας. Είναι μια γιορτή που την περνάς με την οικογένεια και τους φίλους σου... Κάθε χρόνο έρχονται τα ξαδέρφια μου από την Αθήνα και περνάμε τέλεια!»

Άρτεμις Μπούσιου

«Τα Χριστούγεννα τα γιορτάζουμε μαζί με την οικογένεια και τους φίλους μας. Εμείς έχουμε παράδοση να τρώμε αγριογούρουνο και όχι γαλοπούλα... Όπως λέει και το τραγούδι: «Τα Χριστούγεννα σου φέρνουν ευτυχία.»

Γιάννης Ροδανός

«Τα Χριστούγεννα κλείνουν τα σχολεία και για εμάς τα παιδιά είναι το καλύτερο διάλειμμα... Αλλά το πιο σημαντικό είναι ότι μαζεύεται όλη η οικογένεια μαζί, γιατί τα Χριστούγεννα πρέπει να τα περνάμε με τους στενούς μας ανθρώπους, ως μια γιορτή αγάπης και ευτυχίας.»

Ευτυχία Ροδοκαλάκη

«Για μένα τα Χριστούγεννα φέρνουν πολλά ταξίδια στην Ελλάδα ή σε χώρες του εξωτερικού. Αλλά μ'αρέσει και να χαλαρώνω με την οικογένειά μου, βλέποντας μια ωραία χριστουγεννιάτικη ταινία...»

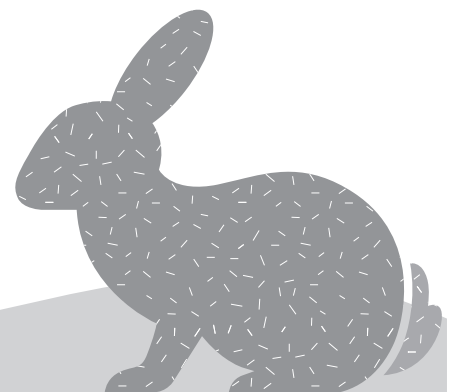
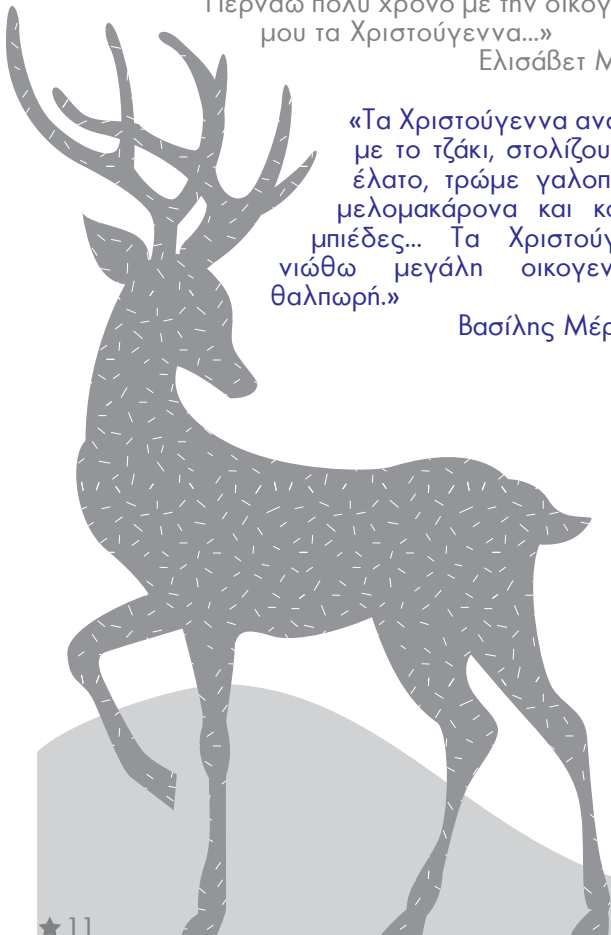
Σταύρος Σαμαράς

«Τα Χριστούγεννα η γιαγιά μου μας φέρνει μελομακάρονα και κουραμπιέδες. Λίγο μετά τα Χριστούγεννα είναι η ονομαστική γιορτή μου, αλλά επειδή πέφτει πάνω στις γιορτές πολλοί την ξεχνούν και αυτό δε μου αρέσει καθόλου. Φέτος φοβάμαι πως, επειδή η αδερφή μου δίνει πανελλήνιες, δε θα μπορώ να κάνω καθόλου φασαρία...»

Βασιλική Σαμολαδά

«Τα Χριστούγεννα που φαντάζομαι είναι ένα μεγάλο τραπέζι, γεμάτο με όλα τα καλά! Φαντάζομαι όμως και την αγάπη, τη συμπόνια και την αλληλεγγύη να επικρατούν στον κόσμο και όλοι οι άνθρωποι να έχουν ό,τι χρειάζονται. Ελπίζω και τα ζώα να νιώθουν ωραία, να μην κρυώνουν και να μην πεινάνε.»

Ίρις-Ελένη Σίμου

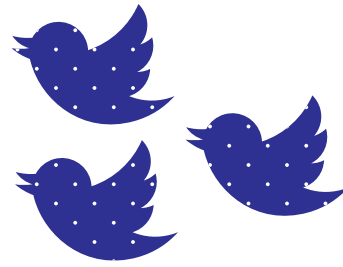

«Χριστούγεννα σημαίνουν – χαρά και ευτυχία
Χριστούγεννα σημαίνουν – κλειστά 'ναι τα σχολεία
Χριστούγεννα σημαίνουν – δώρα και παιχνιδάκια
Χριστούγεννα σημαίνουν – χαρά για τα παιδάκια
Χριστούγεννα σημαίνουν – γιορτές και συναντή-
σεις

Χριστούγεννα σημαίνουν – ο σάκος με τα δώρα,
που φέρνει ο Αι-Βασίλης

Χριστούγεννα σημαίνουν – σ' όλους τους συγγε-
νείς, μεγάλους και παιδιά.»

Άρης Τσαβλής

«Τα Χριστούγεννα είναι η πιο μεγάλη γιορτή
της χριστιανοσύνης, γιατί αν δεν είχε γεννηθεί
ο Χριστός, δεν θα υπήρχε το Πάσχα και δεν θα
είχαμε την Ανάσταση. Το μόνο δυσάρεστο είναι
πως, όταν η μαγεία των Χριστουγέννων τελειώνει,
πρέπει να περιμένεις έναν ολόκληρο χρόνο για
να ξαναέρθουν...»

Αναστασία Τσίτου

«Αλήθεια τι είναι τα Χριστούγεννα; Θα απαντούσα-
με: χαρά, ευτυχία, οικογένεια, φίλοι, χριστουγεννιά-
τικο δένδρο... Και αυτοί που δεν έχουν πού να
μείνουν, ούτε οικογένεια, ούτε φίλους, ούτε τη χαρά
στα μάτια βλέποντας ολόδικά τους δώρα; Μπορεί
να έχουν οικονομική άνεση, αλλά να μην έχουν
ούτε οικογένεια, ούτε φίλους και να περνούν τη
γιορτή μόνοι τους με μια κουβέρτα μπροστά στο
τζάκι... Γι' αυτό πρέπει να είμαστε ευγνώμονες στους
φίλους και στην οικογένειά μας, όσοι μπορούμε να
έχουμε... Και δεν πρέπει να ζητάμε και άλλα, από τη
στιγμή που έχουμε όσα μας χρειάζονται.»

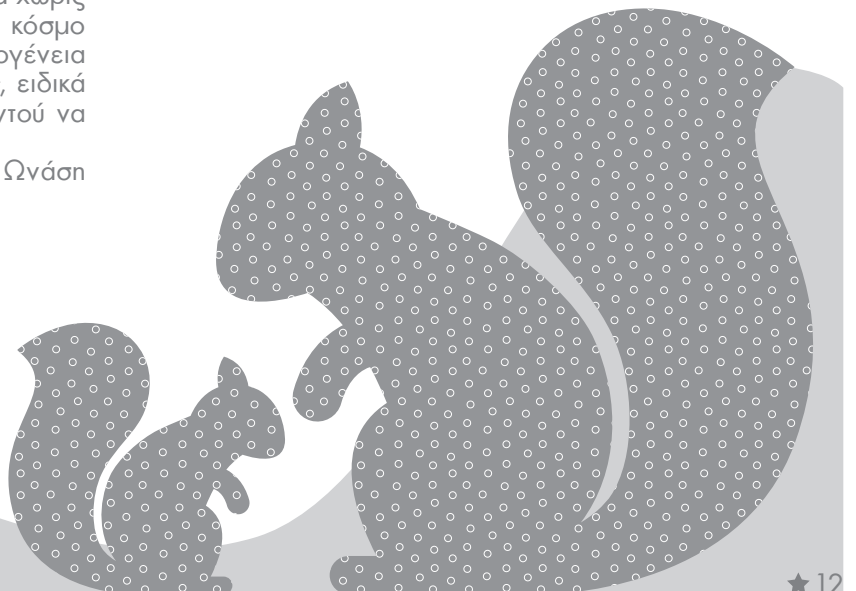
Έλενα Χερμάις

«Περπατώ μπροστά από τα σπίτια και βλέπω
μέσα φωτάκια να αναβοσβήνουν. Το κουδούνι
του σπιτιού αντηχεί και ακούω τα κάλαντα που
τραγουδούν τα παιδιά. Το σπίτι μοσχοβολά γλυκές
μυρωδιές. Οι καλεσμένοι σιγά-σιγά έρχονται και
το δένδρο γεμίζει με δώρα. Γέλια και ευχές ακούω
παντού. Όμως υπάρχει ειρήνη σε όλον τον κόσμο;
Νιώθουν τα άλλα παιδιά τόσο ευτυχισμένα όσο
εγώ; Κάνω μια ευχή: Η ειρήνη και η ευτυχία να
είναι στις καρδιές όλων των ανθρώπων!»

Μαρία Χρηστάκη

«Θα ήθελα όλα τα παιδιά του κόσμου να είναι χα-
ρούμενα και να γιορτάσουν τα Χριστούγεννα χωρίς
φασαρίες και πολέμους. Να υπάρχει στον κόσμο
ειρήνη. Όλοι μας πρέπει να είμαστε μια οικογένεια
και να σπριζουμε τους άλλους ανθρώπους, ειδικά
αυτούς που έχουν μεγάλα προβλήματα. Παντού να
βασιλεύει η ευτυχία και όχι η θλίψη.»

Νεφέλη Ωνάση

★ «Όταν φωτίζεται το βλέμμα ενός παιδιού στο μάθημα...»

Η κ. Αποστολία Δεμερτζή και η κ. Τίνα Πλατσή από τα μαθητικά θρανία στην καθηγητική έδρα

του Στρατή Αηδονίδη (Β1),
της Νάσιας Κανταλάφτ (Β1),
του Νίκου Κουγιανού (Β2),
του Νίκου Όψιμου (Β2)
και του Σταύρου Παπαδόπουλου (Β2)

Για να βρούμε τις αποφοίτους που παρουσιάζει το Παλαιογράφημα του 12ου φύλλου, δε χρειάστηκε να ψάξουμε πολύ και να πάμε μακριά. Την κ. Αποστολία Δεμερτζή και την κ. Τίνα Πλατσή τις βλέπουμε κάθε μέρα και μοιραζόμαστε, κυριολεκτικά, τις στιγμές μας μαζί τους, καθώς είναι καθηγήτριές μας. Η κ. Δεμερτζή, αρχιτέκτονας, μας διδάσκει εδώ και δύο χρόνια Τεχνολογία και μαζί της πραγματοποιούμε μερικές από τις πιο πρωτότυπες ιδέες μας. Η κ. Πλατσή, φιλόλογος, φροντίζει από τον φετινό Σεπτέμβρη τη γλωσσική μας καλλιέργεια, τη λογοτεχνική μας ευαισθησία και την ιστορική μας κατάρτιση. Αφού τις καταφέραμε να ξεπεράσουν τη φυσική τους συστολή στην οποία συναγωνίζονται τις μαθήτριάς τους και να δεχτούν να μας παραχωρήσουν την παρακάτω συνέντευξη, ξεκλέψαμε τον απαιτούμενο χρόνο από την πολύβουη σχολική καθημερινότητα και μπορούσαμε στο γραφείο της Διεύθυνσης να δούμε τις καθηγήτριές μας από μια άλλη οπτική, η οποία έρχεται από το παρελθόν, φωτίζει το σημερινό τους χαμόγελο και εγγυάται το κοινό μας μέλλον: την προοπτική της συνέχειας στην αρσασκειακή μας οικογένεια!

Νεογράφημα: Τι σας ευχαριστεί και τι σας δυσκολεύει στο επάγγελμα της εκπαιδευτικού;

Αποστολία Δεμερτζή: Αυτό που με ευχαριστεί περισσότερο είναι η επαφή με τα παιδιά: αυτά τα χαμόγελα που σε χαιρετούν όπου σε δουν, στις αίθουσες και στους διαδρόμους. Με δυσκολεύει η έλλειψη διάθεσης συνεργασίας από κάποια παιδιά.

Τίνα Πλατσή: Αν έπρεπε να ξεχωρίσω μια στιγμή ευχαρίστησης, αυτή θα ήταν όταν βλέπω να φωτίζεται το βλέμμα ενός παιδιού μόλις καταλάβει κάτι στο μάθημα. Αντίθετα, με προβληματίζει η γενικότερη ευκολία που έχει επικρατήσει στη ζωή μας και την έχουν υιοθετήσει και τα παιδιά. Νομίζουμε πως όλα γίνονται πολύ εύκολα και δεν καταλαβαίνουμε πως πρέπει να προσπαθήσουμε, για να πετύχουμε τον στόχο μας.

Νεογράφημα: Κατά το διάστημα των σπουδών σας είχατε το επάγγελμα της εκπαιδευτικού σε υψηλή προτεραιότητα;

Αποστολία Δεμερτζή: Ναι το είχα, εξαιτίας της εκτίμησης προς τους καθηγητές μου, και του Σχολείου και του Πανεπιστημίου. Επειδή μου άρεσε η διδακτική σχέση, προσπάθησα να την προσεγγίσω και από τη σκοπιά της διδάσκουσας.

Τίνα Πλατσή: Για μένα ήταν ανέκαθεν προτεραιότητα. Από τα πρώτα μου μαθητικά χρόνια, μου ήταν πολύ ξεκάθαρο ότι θέλω να ασχοληθώ με τη διδασκαλία. Τα πρότυπα των καθηγητών που

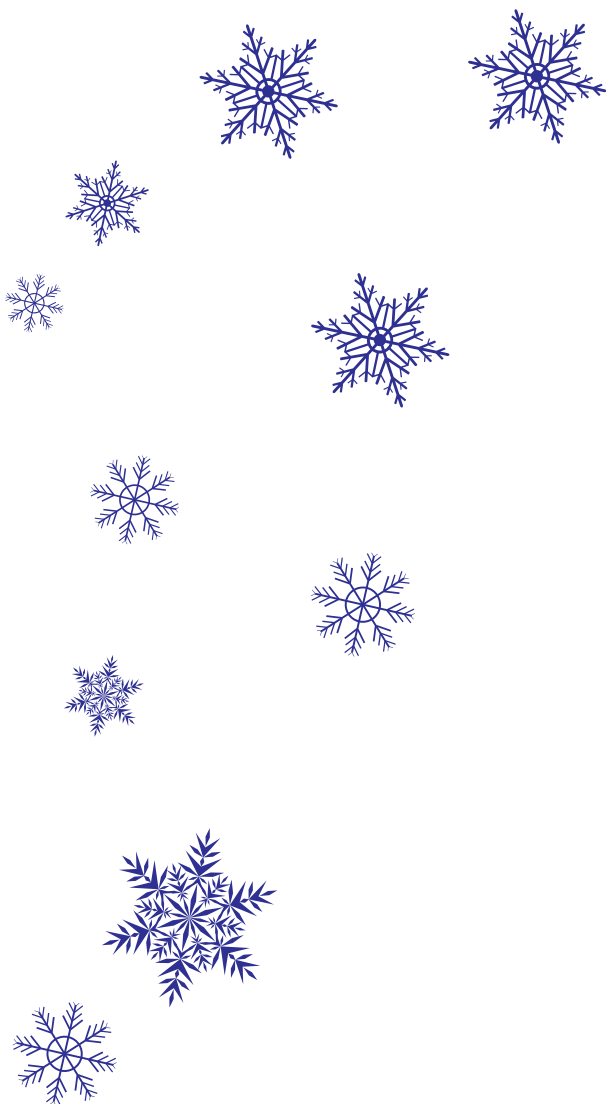
είχα, συνηγορούσαν πολύ σ' αυτό και θεωρούσα δεδομένο πως θα ακολουθήσω αυτό το επάγγελμα. Μάλιστα, όταν ήμουν μικρή, οι καθηγητές μου έδιναν το ρόλο της "βοηθού του καθηγητή". Τώρα καταλαβαίνω πως ήταν μια διαδικασία για να με εμπλέξουν αποτελεσματικότερα στο μάθημα, αλλά τότε χαιρόμουν πολύ.

Νεογράφημα: Τι θα αλλάζατε και τι θα διατηρούσατε στο σημερινό ελληνικό σχολείο;

Αποστολία Δεμερτζή: Ως αρχιτέκτονας θα ήθελα πολύ να εμπλουτίσω τους χώρους ώστε να γίνουν πιο φιλικόι προς τα παιδιά. Επίσης, θα πρότεινα τα Προγράμματα Σπουδών να γίνουν πιο ευέλικτα, προκειμένου να παρέχεται στους μαθητές η δυνατότητα επιλογής μαθημάτων.

Τίνα Πλατσή: Θα διατηρούσα το μεράκι των ανθρώπων της εκπαίδευσης, αυτών που –παρά τις αντίξοες συνθήκες– αγωνίζονται καθημερινά για την παιδεία. Τι θα άλλαζα; Ως φιλόλογος βλέπω να συρρικνώνονται οι ανθρωπιστικές σπουδές. Η αξία τους συχνά δεν μπορεί να γίνει κατανοητή. Έχουμε, βεβαίως, και το μερίδιο μας στην ευθύνη εμείς οι φιλόλογοι... Θα άλλαζα, λοιπόν, την προσέγγιση των ανθρωπιστικών σπουδών και, ιδίως, των Αρχαίων Ελληνικών. Να τα ενισχύσουμε και να τα αγαπήσουμε περισσότερο.

Νεογράφημα: «Στα ίδια μέρη θα ξαναβρεθούμε», λέει ένα τραγούδι. Κυκλοφορείτε στους ίδιους

χώρους με τον μαθητικό σας εαυτό. Εσείς πώς βλέπετε τον παλιό μαθητικό σας εαυτό με τα σημερινά σας μάτια; Και αντίθετα: πώς θα έκρινε η μαθήτριά Αποστολία/Τίνα την καθηγήτριά κ. Δεμερτζή/ κ. Πλατού;

Αποστολία Δεμερτζή: Μου αρέσει η φιλική διάθεση που έχω στον τρόπο προσέγγισης των παιδιών, που σπάει τον πάγο, μειώνει τις αποστάσεις και διευκολύνει την εκπαιδευτική διαδικασία. Ταυτόχρονα, όμως συνειδητοποιώ πως κάποιες φορές πρέπει να είμαι πιο απαιτητική με τους μαθητές, για το δικό τους καλό, για να καλλιεργούν ταλέντα και δεξιότητες που καμιά φορά παραμελούν.

Τίνα Πλατού: Θα συμβούλευα την Τίνα του τότε να διαβάζει περισσότερο Ιστορία, της οποίας την αξία, ως εργαλείο ερμηνείας της σύγχρονης πραγματικότητας, δεν είχα συνειδητοποιήσει τότε. Τώρα, ως προς το δεύτερο σκέλος της ερώτησης, δεν σας κρύβω ότι η μαθήτριά Τίνα βρίσκεται μονίμως σε μια κριτική σχέση με την κυρία Πλατού, άλλοτε επικροτώντας και άλλοτε διαφωνώντας με τις επιλογές της.

Νεογράφημα: Πώς ονειρεύεστε τα Αρσάκεια Σχολεία σε δέκα χρόνια από τώρα;

Αποστολία Δεμερτζή: Πιο χρωματιστά! Έχουν τα Αρσάκεια πολλές δυνατότητες να αναδείξουν τον χώρο και την επαφή τους με τη φύση.

Τίνα Πλατού: Να οδηγούν τις εξελίξεις στην ελληνική εκπαίδευση! Να είναι εξωστρεφή και οι απόφοιτοί τους να πρωτοστατούν στην τοπική αλλά και την ευρύτερη ελληνική κοινωνία.

Νεογράφημα: Πώς είναι η συναδελφική σας σχέση με τους παλιούς σας καθηγητές;

Αποστολία Δεμερτζή: Στην αρχή ήταν μάλλον αμήχανη, και από τις δύο πλευρές, νομίζω. Έπρεπε να ξεπεράσουμε τον πληθυντικό. Πλέον είμαστε συνάδελφοι και φίλοι.

Τίνα Πλατού: Η προσφορά και η βοήθεια των παλιών μας καθηγητών είναι μεγάλη, αν και διαφορετική τώρα από ό,τι ήταν τότε. Πάντως συνηθίζουμε τον καινούργιο μας ρόλο σιγά-σιγά.

Νεογράφημα: Σας ευχαριστούμε πολύ για τον χρόνο και το κέφι σας και σας ευχόμαστε να προσφέρετε στα Αρσάκεια Σχολεία για πολλά-πολλά χρόνια!

★ Τσέσλι Σουλενμπέργκερ: ο «Ήρωας του μήνα»

της Βασιλικής Μπούσιου (Γ2)
και της Ιφιγένειας Παναγιωτίδου (Γ2)

A1

Τσέσλι Σουλενμπέργκερ

Ο ήρωας του μήνα του A1 είναι ο Τσέσλι Σουλενμπέργκερ, με το ψευδώνυμο Σάλλυ. Ο Σάλλυ είναι πιλότος, ο οποίος γεννήθηκε στις 23 Ιανουαρίου 1951 στο Ντένισον του Τέξας, στις ΗΠΑ. Στις 15 Ιανουαρίου 2009, ο πιλότος και κυβερνήτης του Airbus A320 απογειώθηκε από το αεροδρόμιο LaGuardia στη Νέα Υόρκη. Λίγο μετά την απογείωση, το αεροπλάνο χτυπήθηκε από ένα μεγάλο σμήνος πουλιών, με αποτέλεσμα να χάσει και τους δύο κινητήρες του. Ο Σουλενμπέργκερ διαπίστωσε ότι δε θα προλάβαινε να προσγειωθεί σε κανένα κοντινό αεροδρόμιο... Ο πιλότος ρίσκαρε και προσυδατώθηκε με επιτυχία στον ποταμό Χάντσον. Όλοι οι επιβαίνοντες διασώθηκαν από τις κοντινές βάρκες. Το κατόρθωμα του Σάλλυ Σουλενμπέργκερ γυρίστηκε σε ταινία με τον Τομ Χάνκς στον ομώνυμο ρόλο, σε σκηνοθεσία του Κληντ Ήστυνι, το 2016. Το A1, πρώτο παρουσίασε τον ήρώα του, και πρώτο αναδείχθηκε και στην τελική ψηφοφορία, καθώς ο Σάλλυ, με 55 ψήφους –τους περισσότερους που έχει υποψηφιότητα στα τέσσερα χρόνια της εκδήλωσης– επελέγη από τους μαθητές του Αρσακείου Γυμνασίου ως «Ήρωας του Μήνα» για τον Νοέμβριο.

A3

«Όλοι μαζί μπορούμε»

Η πρωτοβουλία «Όλοι μαζί μπορούμε» επελέγη από το A3 ως πρότυπο φιλανθρωπικής και κοινωνικής προσπάθειας. Από το 2011 σχεδιάζει και πραγματοποιεί δράσεις που καλύπτουν ένα ευρύ φάσμα τομέων. Για παράδειγμα: δράσεις συγκέντρωσης τροφίμων, φαρμάκων και ρούχων για τους ανθρώπους που τα έχουν ανάγκη και υποτροφιών για παιδιά που θέλουν να σπουδάσουν και δεν μπορούν λόγω οικονομικών δυσκολιών. Διοργανώνει εθελοντικές αιμοδοσίες, καθώς και δράσεις για την προστασία του περιβάλλοντος, όπως: δένδροφυτεύσεις, ποτίσματα και καθαρισμούς δασών και ακτών. Η πρωτοβουλία «Όλοι μαζί μπορούμε» θέτει ως στόχο την άμεση ανακούφιση των ευπαθών κοινωνικών ομάδων και την ευαισθητοποίηση του συνόλου της κοινωνίας. Αν και δημιουργήθηκε από Μ.Μ.Ε. (εφημερίδα «Καθημερινή», σταθμός «ΣΚΑΙ») και υποστηρίζεται οικονομικά από εταιρεία κινητής τηλεφωνίας, η πρωτοβουλία δεν εκφράζει κομματική ιδεολογία ούτε και επιχειρηματικά συμφέροντα.

Την Πέμπτη 23 Νοεμβρίου 2017 το Αρσακείο Γυμνάσιο Θεσσαλονίκης οργάνωσε την πρώτη για τη φετινή χρονιά εκδήλωση του Ήρωα του Μήνα, με μία σημαντική καινοτομία: από φέτος «Ήρωας του Μήνα» προτείνουν μόνο τα τμήματα της Α΄ και της Β΄ Γυμνασίου, ενώ οι μαθητές της Γ΄ τάξης αναλαμβάνουν την παρουσίαση του «Δημιουργού του Μήνα». Η διαφοροποίηση αυτή, σε σχέση με τις τρεις προηγούμενες χρονιές, έγινε αποκλειστικά για λόγους χρονικής πίεσης: Τα τμήματα στο Αρσακείο Γυμνάσιο, πλέον, είναι εννέα (9) και δε θα προλάβαιναν να παρουσιάσουν όλα από έναν ήρωα... Οι πρώτες παρουσιάσεις λοιπόν χαρακτηρίζονταν από τον ενθουσιασμό της Α΄ τάξης και την εμπειρία της Β΄.

A2

Οδυσσέας

Το A2 πρότεινε ως ήρωα τον Οδυσσέα. Ο Οδυσσέας, ο μυθικός βασιλιάς της Ιθάκης, είναι ο κυριότερος χαρακτήρας στην «Οδύσσεια». Ο κεντρικός ήρωας της «Οδύσσειας», σύζυγος της Πηνελόπης και πατέρας του Τηλεμάχου, είναι γνωστός για την πονηριά και εφευρετικότητά του. Το A2, όμως τον προέβαλλε ως ήρωα, εξαιτίας της κρίσιμης επιλογής του στην Ωλυγία, στο νησί της Καλυψούς. Εκεί, όταν η θεά Καλυψώ, του προτείνει να μείνει για πάντα κοντά της (αθάνατος, αγέραστος, ανέμελος, χωρίς κανένα πρόβλημα, με σύζυγο μια πανέμορφη θεά), ο Οδυσσέας απορρίπτει την πρότασή της –ενώ ξέρει τα μεγάλα προβλήματα που θα έχει να αντιμετωπίσει με την τρικυμία στο πέλαγος και τους Μνηστήρες στην Ιθάκη– εξαιτίας της αγάπης και της προσήλωσής του στο πρόσωπο της Πηνελόπης. Αναδεικνύεται έτσι σε ήρωα του ανθρώπινου προσώπου, που το προτιμά περισσότερο από τις όποιες θεϊκές υποσχέσεις τελειότητας και μακαριότητας.

B1

Μαρία Κιουρί

Το Β1 πρότεινε ως ηρωίδα του μήνα την πρωτοπόρο επιστήμονα Μαρία Σκουοντόβσκα Κιουρί. Η Μαρία Κιουρί ήταν Πολωνή φυσικός, χημικός και καθηγήτρια. Σε συνεργασία με τον σύζυγό της, Πιερ Κιουρί, ανακάλυψε το ράδιο και το πολώνιο και μελέτησε τα φαινόμενα της ραδιενέργειας. Υπήρξε η πρώτη γυναίκα που έγινε Καθηγήτρια στο πανεπιστήμιο της Σορβόνης, ενώ τιμήθηκε δυο φορές με το Βραβείο Νόμπελ για τη Φυσική (1903) και τη Χημεία (1911). Ήταν η πιο φημισμένη γυναίκα επιστήμονας της εποχής της, μιας εποχής που σπανίως επέτρεπε στη γυναίκα να βγει στον κοινωνικό και επαγγελματικό στίβο. Διέθεσε τα χρηματικά έπαθλα του Νόμπελ για την ανακούφιση των τραυματιών του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου. Θα μπορούσαμε να την χαρακτηρίσουμε «μάρτυρα της επιστήμης», καθώς το τέλος της ζωής της ήρθε εξαιτίας του καρκίνου που προκλήθηκε από τη μακροχρόνια έκθεσή της στη ραδιενέργεια.

B2

Κυρά της Ρω

Το Β2 επέλεξε ως ηρωίδα του μήνα τη Δέσποινα Αχλαδιώτη, γνώστη ως «Κυρά της Ρω». Η Δέσποινα Αχλαδιώτη υπήρξε μέλος της Αντίστασης κατά την περίοδο της κατοχής και επί σαράντα χρόνια ύψωνε την ελληνική σημαία στην ακριτική νησίδα της Ρω κάθε πρωί και την κατέβαζε με τη δύση του ήλιου. Βραβεύτηκε από την Ακαδημία Αθηνών, το Πολεμικό Ναυτικό, τη Βουλή των Ελλήνων, τον Δήμο Ρόδου, το Υπουργείο Εθνικής Άμυνας και άλλους φορείς. Απεβίωσε σε ηλικία 92 ετών (1982) και η σορός της μεταφέρθηκε στη Ρω, για να ταφεί κάτω από τον ιστό όπου ύψωνε τη σημαία...

B3

Πριγκίπισσα Νταϊάνα

Η πρόταση του Β3 για ηρωίδα του μήνα ήταν η πριγκίπισσα της Ουαλίας, Νταϊάνα. Η Νταϊάνα ήταν μέλος της βρετανικής βασιλικής οικογένειας ως η πρώτη σύζυγος του Καρόλου, πριγκίπισπας της Ουαλίας και διαδόχου του βρετανικού θρόνου. Αφιέρωσε μεγάλο μέρος της ζωής της σε φιλανθρωπικούς σκοπούς, με γνωστότερο τον αγώνα κατά του AIDS, αλλά και αυτόν της κατάργησης των ναρκοπεδίων σε όλο τον κόσμο. Το 1987 φωτογραφήθηκε να κάνει χειραψία με ασθενή του AIDS, βοηθώντας έτσι να τελειώσει ο μύθος που ήθελε την ασθένεια να μεταδίδεται με την αφή. Σκοτώθηκε σε αυτοκινητιστικό δυστύχημα σε μια σήραγγα του Παρισιού στις 31 Αυγούστου 1997. Η απώλεια της ζωής της προκάλεσε κύμα συγκίνησης σε όλο τον πλανήτη.

★ CERN & World Wide Web

του Νικήτα Παπαδόπουλου (Γ2)

Τι σχέση μπορεί να έχει η σωματιδιακή φυσική και ο Παγκόσμιος Ιστός; Έχετε στη διάθεσή σας μερικά δευτερόλεπτα, μέχρι να σας αποκαλύψω την απάντηση. Συγχαρητήρια... χάσατε!

Ας πάρουμε τα πράγματα με τη σειρά. Το CERN –να φανταστώ ότι το γνωρίζετε οι περισσότεροι– είναι το μεγαλύτερο σε έκταση κέντρο πυρηνικών ερευνών και σωματιδιακής φυσικής στον κόσμο. Βρίσκεται στην Ελβετία και πιο συγκεκριμένα στα σύνορα Ελβετίας και Γαλλίας. Ιδρύθηκε το 1954 και σήμερα έχει 22 κράτη-μέλη, με τη χώρα μας να είναι ένα από αυτά (Σκοπεύουμε σε άρθρο που θα φιλοξενηθεί σε επόμενο φύλλο του Νεογραφήματος να μιλήσουμε αναλυτικά για αυτό και τα επιτεύγματά του). Πάμε όμως στο θέμα μας. Μέχρι εδώ υπάρχουν απορίες; Πολύ ωραία! Συνεχίζω...

Εξαιτίας της συνεργασίας του μεγάλου αριθμού ερευνητών, πανεπιστημίων και ινστιτούτων γεννήθηκε τη δεκαετία του 1980 η ανάγκη της αυτόματης μεταφοράς πληροφοριών. Έπρεπε, λοιπόν, η επικοινωνία να γίνει ταχύτερη και αποτελεσματικότερη. Η λύση δόθηκε από τον Τίμοθι Μπέρνερς Λι (Tim Berners-Lee), Βρετανό επιστήμονα στο CERN, ο οποίος το 1989 εφεύρε το www (World Wide Web), τον γνωστό σε όλους μας Παγκόσμιο Ιστό. Η πρώτη ιστοσελίδα στο CERN –και στον κόσμο– φιλοξενήθηκε στον υπολογιστή του Μπέρνερ Λι, γνωστό παγκοσμίως ως NeXT, ο οποίος βρίσκεται σήμερα στο μουσείο των εγκαταστάσεων του ερευνητικού κέντρου. Στις 30 Απριλίου 1993 τέθηκε το www σε δημόσια χρήση. Στο σημείο αυτό να ξεκαθαρίσουμε κάτι το οποίο συχνά προκαλεί σύγχυση. Είναι άλλο πράγμα το Διαδίκτυο (Internet) και άλλο ο Παγκόσμιος Ιστός (World Wide Web). Το Διαδίκτυο είναι η υποδομή πάνω στην οποία στηρίζεται ο Παγκόσμιος Ιστός.

Σήμερα, η υπηρεσία του Παγκόσμιου Ιστού (www) είναι η δημοφιλέστερη στο Διαδίκτυο, φιλοξενώντας δισεκατομμύρια σελίδες στις οποίες πλοηγούνται δισεκατομμύρια πολίτες από όλα τα μήκη και τα πλάτη της Γης.

Στη φωτογραφία παρουσιάζεται ο υπολογιστής NeXT, ο πρώτος εξυπηρετητής, server, του Παγκόσμιου Ιστού. Ανήκει στο προσωπικό φωτογραφικό αρχείο του καθηγητή Φυσικής του Σχολείου μας, Βασίλη Τεμπερεκίδη.

★ Η μυστηριώδης υπόθεση στο Hill Camp

(β' μέρος)

της Στελίνας Μπουζοπούλου (B2)

Με το που το έβγαλε από την τσέπη του, ακούστηκε ένας πυροβολισμός και ένα τρεχαλιτό. Αμέσως κρύφτηκε πίσω από έναν βράχο και κρυφοκοίταξε. Είδε 4 φιγούρες να προχωρούν προς το μέρος του. Ναι, τώρα πια ήταν σίγουρος ότι η κυρία στο απέναντι τροχόσπιτο ήταν η αρχηγός των Σ.Ο.Σ.

Του την έφεραν αυτή τη φορά. Το μυαλό του δούλευε όσο πιο γρήγορα μπορούσε, για να σκεφτεί μια λύση και να τους ξεφύγει. Κοίταξε πως μερικοί βράχοι σχημάτιζαν μια μικρή σπηλιά και χώθηκε εκεί μέσα. Περίμενε με αγωνία. Μία κίνηση, ένα γάβγισμα της Άση, θα τα χαλούσε όλα. Η συμμορία έφτασε και ο κύριος Μυστηριόπουλος κρατούσε την ανάσα του. Αν ήταν η φίλη του η Ελισάβετ εκεί... Σίγουρα θα έβρισκε ένα τρικ για να τους ξεγλιστρήσει. Είναι κι αυτή ντετέκτιβ. Συνεργάστηκαν μια φορά σε μια υπόθεση απαγωγής σκύλου του γείτονά του. Αυτός και η Ελισάβετ δεν θα αναλάμβαναν αυτή την υπόθεση, γιατί την έβρισκαν λίγο αστεία. Δύο επαγγελματίες ντετέκτιβ να ψάχνουν ένα χαμένο γέρο σκύλο; Ανέλαβαν τότε την υπόθεση μόνο και μόνο γιατί αγαπούσαν πολύ και οι δύο τους τον γείτονα.

-«Πού είναι; Υποτίθεται πως κρυβόταν εδώ», είπε η μία φιγούρα και ξύπνησε τον κύριο Μυστηριόπουλο από την αναπόλησή του.

Ήταν ο Ορέστης. Τον αναγνώριζες από μακριά, ιδίως με αυτό το παράξενο σημάδι στο μπράτσο. Λένε ότι κάποτε ο Ορέστης πήγε να κλέψει τα ακριβότερα κουζινικά μιας κυρίας και εκείνη τον κοπάνησε με μια σπάτουλα και έκανε ένα γερό γδάρσιμο στο μπράτσο.

-«Ξέρετε, πως έχει το χαρτάκι; Ξέρετε, πόσο σημαντικό είναι να πάρουμε πίσω το χαρτάκι; Με το χαρτάκι στα χέρια του, μπορεί να καταστραφεί ολόκληρο το σχέδιο που χρειάστηκε 2 μήνες δουλειάς! Δε θα αφήσουμε αυτή τη μπανανόφλουδα με μεγεθυντικό φακό, που περνιέται για ντετέκτιβ, να μας χαλάσει τα σχέδια!».

Αυτή είναι η φωνή της Σταυρούλας. Το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό της Σταυρούλας είναι ένα παράξενο τατουάζ στο πόδι. Δεν της αρέσουν τα τατουάζ, αλλά –σαν εγκληματίας– νιώθει πιο τρομακτική στην εμφάνιση με ένα τατουάζ.

Η τρίτη μορφή εμφανίστηκε: ο Σωτήρης ο Μαυρομάτης. Κάποτε ήταν πυγμάχος και το παρατσούκλι του βγαίνει από την μελανιά του στο μάτι που την έπαθε σε μια παλιά πάλη. Η υπόλοιπη ομάδα τον σέβεται, γιατί είναι ο πιο δυνατός. Το μόνο “ελάττωμα” του είναι ότι δεν σκέφτεται πολύ σαν κλέφτης. Μια φορά, θέλησε να μπει σε ξένο σπίτι χτυπώντας την πόρτα, αντί σπάζοντας το παράθυρο.

Τότε μίλησε η Σούζι: «Βρείτε τον. Πρώτα, βρείτε τον, σιγουρευτείτε ότι δεν θα μας είναι εμπόδιο και μετά βάλτε σε εφαρμογή το σχέδιο... Ξέρετε ποιο σχέδιο, αλάνια.».

Οι Σ.Ο.Σ. τελικά έφυγαν και αυτός με την Άση βγήκαν από την κρυψώνα τους. Δεν θα ήταν ασφαλές να επέστρεφαν στο τροχόσπιτο, τη στιγμή που το ακριβώς απέναντι τροχόσπιτο τους παρακολουθεί. Πού να πήγαινε; Ίσως να μπορούσε

να κάνει αυτή τη μικρή σπηλιά την κρυψώνα του! Θα έμενε εκεί μέσα, θα σκεφτόταν, θα έλυνε την υπόθεση και, όταν έπαιρνε τη μεγάλη απόφαση να τους εμποδίσει να βάλουν σε εφαρμογή το σχέδιό τους, θα έβγαινε.

Χώθηκε ξανά μέσα και ξεδίπλωσε το χαρτάκι που είχε βρει στο τροχόσπιτο και το διάβασε. Και έμεινε με το στόμα ανοικτό! Το χαρτάκι έλεγε:

3 Ιουλίου

-Η σειράγκα που συνδαίει το τροχώσπητό μας με το δωμάτιο που φυλούν τα χρίμματα που ισπράτει το Hill Camp είναι έτοιμη

Σ.Ο.Σ.

4 Ιουλίου

-Μπράβο Σ.Ο.Σ. Είμαι στο δρόμο. Στις 6 Ιουλίου κάνουμε τη δουλειά. Προσέχετε αυτόν τον Σέρλοκ Χολμς. Του αρέσει να χώνει τη μύτη του στις δουλειές μας. Φροντίστε να απομακρυνθεί άμεσα. Σούζι Ο. Σφουροπούλου

Κρύος ιδρώτας τον έλουσε. Δεν μπορούσε να τα βάλει μόνος του μαζί τους. Έπρεπε να πάει να ζητήσει τη βοήθεια της Ελισάβετ. Τα τελευταία χρόνια δούλευε στο κάμπινγκ σαν κατάσκοπος-φύλακας. Θα της τα έλεγε όλα. Τα γεγονότα, τις υποψίες του και το σχέδιό του. Η Ελισάβετ ήταν άτομο εμπιστοσύνης. Πίστευε πως είχε το πιο κοφτερό μυαλό από όλους τους ντετέκτιβ που έχει συναντήσει. Ήταν νέα και λάτρευε την περιπέτεια.

Έτσι, στις 5 Ιουλίου σχεδόν μεσάνυχτα ο κύριος Μυστηριόπουλος και η Ελισάβετ είχαν βρει την τρύπα που είχαν ανοίξει οι Σ.Ο.Σ. για να εισβάλουν στο δωμάτιο. Ήταν ακριβώς δίπλα από το χρηματοκιβώτιο.

-«Ακριβώς από δίπλα! Και οι φύλακες είπαν πως δεν άκουσαν τον παραμικρό θόρυβο, ούτε ένα σκάψιμο. Και δεν είδαν την παραμικρή τρύπα. Λίγο απίστευτο μου φαίνεται, εσένα δεν σου φαίνεται, Θανάση; Ίσως να δωροδόκησαν τους φύλακες για να μην πουν τίποτα. Ίσως οι φύλακες να ήταν μεταμφιεσμένοι οι Σ.Ο.Σ.», είπε η Ελισάβετ σβήνοντας τα φώτα.

-«Συμφωνώ, άσε μόνο ένα μικρό φαναράκι για να βλέπουμε. Οι αστυνομικοί έχουν περικυκλώσει το κτήριο, δεν πρόκειται να μας ξεφύγουν.». Μετά από λίγα λεπτά ακούστηκαν ελαφρά περπατήματα και ψίθυροι κάτω από τα πόδια τους.

-«Ήρθαν. Σβήσε το φως. Θα κρυφτώ πίσω από το χρηματοκιβώτιο.

Μόλις έρθουν θα σου κάνω νόημα να ανάψεις τα φώτα», ψιθύρισε ο κύριος

Μυστηριόπουλος και η Ελισάβετ αμέσως πήρε θέση δίπλα στον διακόπτη.

-«Αυτή θα είναι η καλύτερή μας ληστεία. Η μοναδική που δεν μας εμποδίζει εκείνο το ενοχλητικό μπαμπούρι», μονολόγησε ευχαριστημένος ο Σωτήρης καθώς ανέβαινε από την τρύπα. Σε λίγο ανέβηκαν όλοι και ακριβώς εκείνη τη στιγμή η Ελισάβετ άνοιξε τα φώτα και τους πλησίασε.

-«Κάτι ξεχάσατε!», τους είπε περιφρονητικά. «Ξεχάσατε με ποιον τα βάζετε!». Αμέσως, άνοιξε η πόρτα, όρμησαν μέσα αστυνομικοί και τους περικύκλωσαν. Οι Σ.Ο.Σ. γύρισαν πίσω τους ξαφνιασμένοι και είδαν τον κύριο Μυστηριόπουλο να έχει το θυμωμένο βλέμμα του καρφωμένο πάνω τους.

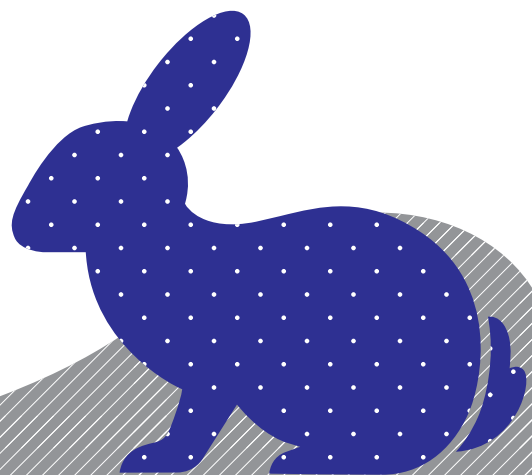
-«Ξεχάσατε και κάτι άλλο. Τους δυναμίτες για να το ανοίξετε.». Ο Ορέστης κατάπληκτος άνοιξε την τσάντα του έχωσε το χέρι του και το μόνο που βρήκε ήταν ένα ζευγάρι άπλυτες τρύπιες κάλτσες. Κοίταξε οργισμένος τον κύριο Μυστηριόπουλο που κρατούσε 4 δυναμίτες στο χέρι του και πάσχιζε να συγκρατήσει τα γέλια του.

-«Ένα καλοκαιρινό δωράκι από μένα για σένα», είπε ειρωνικά ο κύριος Μυστηριόπουλος.

-«Το ευχαριστήθηκα πολύ αυτό. Πάντα ήθελα να το κάνω», σκέφτηκε.

-«Σας κανονίσαμε διακοπές. Υπέροχο μέρος. Φυλακή λέγεται. Είμαι σίγουρος ότι την έχετε ακουστά, αφού την επισκέπτεστε συχνά», γέλασε ο Αρχιεπιθεωρητής και στριφογύρισε το μουστάκι του.

Τρεις μέρες μετά ο κύριος Μυστηριόπουλος και η Άση του χαλάρωναν στην παραλία, κάτω από την ομπρέλα τους, χωρίς καμιά έγνοια αυτή τη φορά. Τίποτα δεν τους ενοχλούσε. Τουλάχιστον μέχρι να τελειώσει το καλοκαίρι. Το φθινόπωρο αναλαμβάνουν ξανά δράση αλλά, μέχρι τότε, τεμπελιάζουν κάτω από τον ήλιο, τρώγοντας βερίκοκα και κοιτάζοντας την καταγάλανη θάλασσα χωρίς να σκέφτονται τι τους επιφυλάσσει το μέλλον...

«Η σπηλιά της γοργόνας»* της Λίτσας Ψαραύτη

της Μαριάννας Γρατσία (Α 1)

«Η σπηλιά της γοργόνας» είναι ένα βιβλίο γεμάτο δράση και πολλές ανατροπές, που κρατάει αμείωτο το ενδιαφέρον του αναγνώστη. Αποτελείται από σπονδυλωτές ιστορίες που σχετίζονται με τη μικρασιατική καταστροφή, την Εθνική Αντίσταση, αλλά και τον έρωτα, τις περιπέτειες και τις σχέσεις μιας οικογένειας. Μια γιαγιά διηγείται στην εγγονή της την αληθινή ιστορία της οικογένειάς της, τις δυσκολίες που αντιμετώπισαν κατά τον ξεριζωμό τους από τη Σμύρνη και την επιβίωσή τους αργότερα στην Ελλάδα.

Σε αυτά τα γεγονότα συμπεριλαμβάνονται κι ο μυστικός γάμος της μητέρας της στην «σπηλιά της γοργόνας», σε ένα μικρό όρμο κάπου στο Αιγαίο, οι πόλεμοι και οι θάνατοι που ακολούθησαν και σημάδεψαν τη ζωή της οικογένειάς της. Με θάρρος και ελπίδα, όμως, για τη σωτηρία της πατρίδας τους, ακόμα και κάτω από αντίξοες συνθήκες, σχεδόν όλα τα μέλη της οικογένειας αγωνίστηκαν σκληρά για την επιβίωσή τους. Μάλιστα, μέσω της διήγησης, η γιαγιά καταφέρνει να αισθανθεί «σαν να έφυγε ένα βάρος από πάνω της» και να θυμηθεί τα λόγια της δικής της γιαγιάς, που αποτυπώνουν το μεγαλείο της ανθρώπινης ψυχής και αναδεικνύουν την ανάγκη να διατηρηθεί η συλλογική μνήμη: «Δε νιώθω μίσος για κανέναν πια... Αλλά δεν πρέπει να ξεχάσουμε όσα ζήσαμε. Έχουμε χρέος να κρατήσουμε τις μνήμες μας ζωντανές, για να μη ζήσει η πατρίδα μας άλλες καταστροφές και ξεριζωμούς...».

Η ανάγνωση αυτού του βιβλίου μου δημιούργησε ποικίλα συναισθήματα. Αρχικά, αισθάνθηκα φόβο και ανησυχία για την τύχη των προσφύγων μετά τον ξεριζωμό τους από την πατρίδα, κατά την περίοδο της μικρασιατικής καταστροφής. Έπειτα, οι διάφορες περιπέτειες που βίωσαν τα μέλη της οικογένειας, μου προξένησαν έντονη συγκίνηση, ενώ θαύμασα το σθένος και την ψυχική δύναμη των ηρώων, οι οποίοι –παρά τις ταλαιπωρίες που υπέστησαν– κατάφεραν να επιβιώσουν και να μείνουν ενωμένοι ως οικογένεια και πιστοί στις αξίες τους.

Ακόμη, η εναλλαγή χαρούμενων και θλιβερών γεγονότων, που χαρακτηρίζουν την αφήγηση, κατορθώνει να δημιουργεί στον αναγνώστη έντονη αγωνία για την εξέλιξη της ιστορίας. Προσωπικά, μου άρεσαν ιδιαίτερα τα γεγονότα που αναφέρονται σε γεννήσεις και γάμους, σε μικρές περιπέτειες, ή ακόμα και σε θυσίες για τη σωτηρία της Ελλάδας. Αντίθετα, οι σωματικές επιθέσεις και οι κοροϊδίες που αντιμετώπισαν, κυρίως τα παιδιά της οικογένειας από κάποιους ντόπιους Σαμιώτες που δεν τους ήθελαν στο νησί τους, με έκαναν να μπω στη θέση τους και να αναλογιστώ τις δυσκολίες επιβίωσης σε έναν ξένο τόπο.

Ολοκληρώνοντας την ανάγνωση του βιβλίου, ο αναγνώστης αντλεί ένα αισιόδοξο μήνυμα, καθώς συνειδητοποιεί πως –αν έχει κουράγιο και θέληση– καταφέρνει τα πάντα στη ζωή και πως, ίσως, να έχει και λίγη βοήθεια από κάποια «γοργοσπηλιά» στις δύσκολες στιγμές, αν χρειαστεί...

* «Η σπηλιά της γοργόνας» της Λίτσας Ψαραύτη, εκδόσεις Πατάκης, Αθήνα 2007, σ. 193

★ «Δουνκέρκη»

του Άρν Καπελάνου (Β 1)

Στην πολυαναμενόμενη αυτή ταινία βλέπουμε να δι-αδραματίζεται η μάχη της Δουνκέρκης, στην οποία 400.000 Βρετανοί και Γάλλοι στρατιώτες είναι παγιδευμένοι στην ακτή της Δουνκέρκης και έχουν περικυκλωθεί από τους Γερμανούς. Στο έργο ο σκη-νοθέτης μάς δείχνει, όχι μόνο την προοπτική των στρατιωτών, αλλά και των μαχητικών αεροπλάνων που φυλάσσουν τους φαντάρους στην ακτή, καθώς και των ψαράδων από την Αγγλία που αγωνίζονται για τη διάσωση των νέων στρατιωτών με τις ψαρό-βαρκές τους.

Από τις πρώτες στιγμές του έργου, γίνεται φανερό πως πρόκειται για μια πολεμική ταινία που δε μοιά-ζει με καμιά άλλη. Ο Βρετανός σκηνοθέτης, Κρίστο-φερ Νόλαν, φαίνεται πως ενδιαφέρεται ιδιαίτερα για αυτή την ιστορία. Η απεικόνιση του πολέμου στην ταινία γίνεται με ειλικρίνεια και υψηλή ακρί-βεια, καθώς αποτυπώνονται τα συναισθήματα των ανθρώπων υπό τις συνθήκες αυτού του πολέμου. Έξυπνη ήταν και η απόφασή του να χρησιμοποιήσει αληθινές τοποθεσίες, πλοία και αεροπλάνα, για να προσδώσει μια αίσθηση ρεαλισμού. Ακόμα, ο φανταστικός ήχος και η εικόνα κάνουν την ταινία να φαίνεται πραγματική.

Οι ερμηνείες, επίσης, των ηθοποιών είναι αξιοθαύ-μαστες. Πολλοί νέοι ηθοποιοί, όπως ο Φιόν Γουάι-τχεντ, ο Μπάρνυ Κόγκαν και ο Χάρνυ Στάιλς, είναι εξαιρετικοί στο κινηματογραφικό τους ντεμπούτο, ενώ από το καστ δεν λείπουν έμπειροι ηθοποιοί, όπως ο Τομ Χάρντνι, ο Μαρκ Ράιλανς και ο Κέννεθ Μπράνα. Παρόλο που ο ρόλος του είναι δευτερεύ-ων στη βασική πλοκή, ο Μαρκ Ράιλανς δίνει μακράν την καλύτερη ερμηνεία ως ένας πατέρας, ο οποίος ταξιδεύει με τους δυο του γιους από την Αγγλία έως τη Δουνκέρκη.

Αξιοσημείωτες είναι, ακόμη, οι αφηγηματικές τεχνικές που χρησιμοποιεί ο σεναριογράφος. Η ιστορία αποτελεί αντικείμενο αφήγησης τριών διαφορετικών προσώπων, άρα έχει τρεις διαφορε-τικές προοπτικές: Η πρώτη είναι στην παραλία της Δουνκέρκης, όπου τα γεγονότα διαρκούν μία εβδομάδα. Η δεύτερη είναι στις ψαρόβαρκες που ταξιδεύουν από την Αγγλία έως τη Δουνκέρκη και διαρκεί μία ημέρα. Η τρίτη προοπτική είναι στον αέρα, μέσα από ένα μαχητικό αεροπλάνο πάνω από τη Δουνκέρκη, που κρατάει μονάχα μία ώρα. Επομένως, ο σεναριογράφος έχει τοποθετήσει αυτά τα γεγονότα στην τελευταία μέρα της μάχης και έτσι συνδέονται προς το τέλος του έργου. Αν και αυτή η τεχνική μπορεί να προκαλέσει σύγχυση ή να μπερδέψει τους θεατές, αποτελεί μια σπουδαία ιδέα, ενώ η εκτέλεσή της είναι ένα ακόμα σπουδαί-οτερο κατόρθωμα.

Επίσης, πρέπει να αναφερθώ και στην αλλόκοτη μουσική υπόκρουση του Χανς Ζίμερ. Για να είμαι

ειλικρινής, δεν θα τη χαρακτηρίζα μουσική, αλλά περισσότερο σαν ένα συνεχόμενο ηχητικό εφέ. Θυμίζει, μάλιστα, και πολεμική σειρήνα. Αν και δεν θα άκουγα αυτή τη μουσική στην καθημερινότητά μου, η μουσική ενισχύει την αγωνία της ταινίας και αναδεικνύει τον τρόπο του πολέμου. Μπορούσα, ακόμη, κάποιες στιγμές να διακρίνω τα «τικ» ενός ρολογιού στο υπόβαθρο, το οποίο λειτουργούσε σαν αντίστροφη μέτρηση προς τον κίνδυνο. Παρ' όλα τα θετικά της στοιχεία, σχεδόν καμιά ταινία δεν στερείται σφαλμάτων. Το σφάλμα αυτής της ταινίας, κατά τη γνώμη μου, είναι η έλλειψη δια-λόγου. Ο διάλογος στην ταινία είναι λιγιστός και χρησιμοποιείται περισσότερο για να προχωρήσει

η πλοκή και όχι για να ανακαλύψουμε τους χαρα-κτήρες των ηρώων. Χωρίς να ξέρουμε αρκετά καλά τους χαρακτήρες, δυσκολευόμαστε να νοιαστούμε για αυτούς και έτσι, σε ορισμένες στιγμές, χάνεται η αίσθηση του πραγματικού κινδύνου.

Με λίγα λόγια, η «Δουνκέρκη» είναι ένα αριστούρ-γημα από τεχνική άποψη, με χαρακτηριστικές ερμηνεί-ες και συναρπαστική πλοκή. Πάντως, η «Δουνκέρκη» αξίζει έναν έπαινο που λίγες ταινίες αξίζουν πια: έχει το θάρρος να πάρει ρίσκο, με τη μοναδική της προσέγγιση προς τη δομή και τους χαρακτήρες, αν και δεν τα κατάφερε ολότελα. Γι' αυτό θα μπορούσε κανείς να την αξιολογήσει με βαθμό εννιά στα δέκα.

★ Ο δρόμος της Εθνικής για το Μουντιάλ του 2018 αποδείχθηκε δύσβατος...

του Γιώργου Αντωνίου (Α1)
και του Γιάννη Δημόπουλου (Α1)

Από την κλήρωση των προκριματικών για το Μουντιάλ μάς ήταν γνωστό πως οι πιθανότητες για τη διεκδίκηση της πρώτης θέσης από την εθνική μας ομάδα ποδοσφαίρου ήταν περιορισμένες. Η Εθνική είχε να αντιμετωπίσει τη σπουδαία και φορμαρισμένη ομάδα του Βελγίου αλλά και την ανταγωνιστική Βοσνία. Οι επικίνδυνες ομάδες της Κύπρου και της Εσθονίας και η πρωτοεμφανιζόμενη του Γιβραλτάρ συμπλήρωναν τον όμιλο. Ο πρώτος, μόνο, θα προκρινόταν απ' ευθείας στο Μουντιάλ και ο δεύτερος θα αγωνιζόταν σε παιχνίδια μπαράζ. Η εθνική μας ομάδα έκανε αξιοπρεπή πορεία στον όμιλο των προκριματικών, με μία μόνο ήττα, από το Βέλγιο στον Πειραιά με 1-2. Απέσπασε ισοπαλίες από το Βέλγιο εκτός έδρας και από την Βοσνία, εντός και εκτός έδρας. Νίκησε την Κύπρο και το Γιβραλτάρ δύο φορές και την Εσθονία μία. Έτσι τερμάτισε δεύτερη στον όμιλο και απέκτησε το δικαίωμα να διεκδικήσει την πρόκριση σε αγώνες μπαράζ με την Κροατία.

Στον πρώτο αγώνα, στο Ζάγκρεμπ της Κροατίας, η Ελλάδα ηττήθηκε με το βαρύ 4-1. Η Εθνική έπαιξε πολύ κακή άμυνα και έτσι δεν κατάφερε να πάρει ένα καλύτερο αποτέλεσμα. Στον δεύτερο αγώνα, τρεις μέρες αργότερα, η εθνική μας ομάδα έπαιξε καλύτερα και αναδείχθηκε ισόπαλη με σκορ 0-0 στο γήπεδο «Γεώργιος Καραϊσκάκης» κι έτσι δεν κατόρθωσε να προκριθεί στο Μουντιάλ του 2018. Η εμφάνιση της Ελλάδας ήταν βελτιωμένη σε σχέση με το πρώτο παιχνίδι, καθώς η άμυνα μας λειτούργησε σωστά απέναντι στην κροατική επίθεση και δε δέχτηκε κανένα γκολ. Η Ελλάδα, όμως, δεν μπόρεσε –ούτε στον πρώτο ούτε στον δεύτερο αγώνα– να δείξει ότι είναι ικανή να ανταγωνιστεί την Κροατία, πετυχαίνοντας μονάχα ένα γκολ σε δύο παιχνίδια.

Ελπίζουμε η Εθνική να επιτύχει την πρόκριση στην επόμενη μεγάλη διεθνή διοργάνωση, το Ευρωπαϊκό Πρωτάθλημα του 2020.

★ Το μελλοντικό γήπεδο του Π.Α.Ο.Κ.

του Κωνσταντίνου Δημογιάννη (Α1)

Ο Π.Α.Ο.Κ., ή αλλιώς «Δικέφαλος του Βορρά», ιδρύθηκε στις 20 Απριλίου 1926. Όπως και όλες οι άλλες ομάδες εκείνης της εποχής, είχε ένα μικρό και απλό γήπεδο. Ενενήντα, όμως, χρόνια μετά οι ανάγκες της ομάδας μεγάλωσαν και έτσι η ιδέα του νέου γηπέδου και των καινούριων εγκαταστάσεων δεν άργησε να έρθει.

Τα τελευταία χρόνια η διοίκηση και όλη η οικογένεια του Π.Α.Ο.Κ. προσπαθούν για συμφωνία με την Πολιτεία, έτσι ώστε να μπει σε εφαρμογή το σχέδιο της ανακατασκευής του γηπέδου και της πραγματοποίησης του ονείρου μιας μεγάλης μερίδας των φιλάθλων της Θεσσαλονίκης και όχι μόνο. Φαίνεται πως το τελευταίο διάστημα έφτασε η στιγμή των μεγάλων αποφάσεων. Το τωρινό γήπεδο θα γκρεμιστεί το καλοκαίρι του 2018 και στη θέση του θα χτιστεί ένα σύγχρονο γήπεδο το οποίο θα καλύπτει όλες τις τεχνικές προδιαγραφές, ώστε να ανταγωνίζεται αυτά του εξωτερικού.

Φανταστείτε πως το παλιό ήταν έτσι:

Το σημερινό είναι έτσι:

Το καινούριο ίσως να είναι κάπως έτσι:

★ NEOGRAPHIMA: La famille est...

Στο μάθημα των Γαλλικών οι μαθητές της Γ' τάξης εξασκούνται στην ανάπτυξη των γλωσσικών και επικοινωνιακών δεξιοτήτων που θα τους επιτρέψουν να αντιμετωπίζουν προβλήματα της καθημερινότητας, να κατανοούν και να συμμετέχουν σε συζητήσεις θεμάτων της επικαιρότητας και να παρουσιάζουν, γραπτά και προφορικά, πληροφορίες και κείμενα στη γαλλική γλώσσα. Οι μαθήτριες Αναστασία Κασακόγια από το Γ1 και η Νεφέλη Σκλαβούνου από το Γ3 χρησιμοποιούν το λεξιλόγιο και τα γραμματικά φαινόμενα που διδάχτηκαν, για να μιλήσουν για τη σημασία της οικογένειας και τη σχέση τους με τους γονείς τους.

La famille est un lien concret où on appartient dès notre naissance. C'est le cocon familial dans lequel on passe une partie importante de notre vie, puisque c'est là où on forme notre caractère. Les différentes expériences, vécues au sein de la famille, nous suivent et restent toujours gravées dans notre mémoire. De même, dans la famille on apprend à aimer et à être aimé, on se sent tendre et en sécurité et généralement la famille nous offre un amour désintéressé et inépuisable. De plus, les désaccords, les bons rapports et toutes les bonnes et mauvaises expériences nous préparent pour les difficultés de la vie. Moi, je dirais que j'ai la chance d'appartenir à une famille très attachée où on est libre d'exprimer notre opinion et où on a l'habitude de résoudre nos problèmes en discutant. Pour conclure, je trouve qu'à travers nos expériences familiales, on forme notre vision sur le monde.

Néféli Sklavounou

Il y a des différents types de familles partout dans le monde. Ma famille est une famille traditionnelle grecque. C'est une famille nucléaire dont les membres ont de bons rapports.

D'abord, nous sommes une famille unie c'est pourquoi je peux faire confiance à mes parents et leur demander des conseils. Chaque fois que je dois gérer un problème, nous discutons tous ensemble et la plupart des fois je suis les solutions qu'ils me proposent. De plus, ma famille me protège toujours et m'encourage dans toutes les phases de ma vie. Par exemple, mes parents m'aident lorsque j'ai un examen important et me consolent quand j'ai des conflits avec mes copines. Finalement, ils me donnent beaucoup de liberté, ils se font du souci pour moi et ils me font des reproches si je suis en retard. Mais, je suis sûre qu'ils font tout pour mon bien.

Pour conclure, mes parents ne sont pas autoritaires et même si nous ne sommes pas toujours d'accord, nous nous aimons et nous sommes prêts à négocier pour prendre les meilleures décisions pour toute la famille.

Anastasia Kasakogia

ΦΙΛΕΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

www.arsakeio.gr

ΑΡΣΑΚΕΙΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

<http://arsakeiogt.wordpress.com>

<https://twitter.com/arsgymth>

neographima@e-arsakeio.gr